

*Die gevaarlijke
vrouw...*

Lydia Rood
i.s.m. Martin Rep

Copyright © 1990-2015

1

Nijdig liet Saskia Waver de deur van het redactielokaal achter zich dicht vallen en staarde naar de geordende chaos die daar heerste. Het was zoals ze gedacht had. Ze verwachtten van haar dat ze in luttele uren een illustratie af had, dat ze die persoonlijk kwam brengen, maar als ze dan hijgend arriveerde, moest ze gewoonlijk een eeuwigheid wachten tot de betreffende redacteur tijd had haar werk te bekijken.

Niet dat ze geen aandacht kreeg. Daar was ze met haar vlam-mend rode haar, dat alle kanten uitstond, en haar frêle figuurtje een te opvallende verschijning voor. Een prille schoonheid was ze niet; over een paar dagen zou ze dertig worden. Maar het leek wel of die paar extra jaren haar aantrekkingskracht op mannen alleen nog maar hadden versterkt.

Hoewel Saskia er alles aan deed dat soort belangstelling af te weren, kon ze niet verhinderen dat de mannen op haar afkwamen als vliegen op de stroop. En op een kranteredactie werkten nu eenmaal voornamelijk mannen. Het verbaasde Saskia daarom ook niet dat er, nu ze doelloos stond te wachten aan het bureau van de fotoredactie, als toevallig enige redacteurs kwamen aanslenteren. Ze rukte de lange blouse die boven haar ceintuur uitbolde nog eens extra naar boven en deed of ze niets merkte.

Maar deze keer scheen haar afwerende houding toch niet het gewenste effect te hebben. Een hand op haar schouder deed haar omzien. Ze kende de man die achter haar was komen staan niet, hoewel hij het air had van iemand die al jaren tot de vaste staf behoorde. Het was een rijzige verschijning met grijzend donker haar, opvallend gekleed in een zwarte leren broek. De meeste redacteurs kleedden zich informeel, maar toch kon Saskia een gevoel van bewondering voor zijn non-conformistische dracht niet onderdrukken. Onwillekeurig trok ze haar blouse weer iets af, zodat haar borsten zich even aftekenden onder de dunne

stof. “Zou ik jou zo even kunnen spreken?” vroeg de man. Saskia herademde. Zijn stem had puur zakelijk geklonken. Ze knikte.

“Als ik hier klaar ben. Ik hoop dat het niet te lang duurt...”, zei ze. Hij hoorde kennelijk de ergernis die ze nauwelijks kon verbergen, want hij glimlachte en zei:

“Tijd is geld voor een freelancer hè. En dan verdoe je kostbare tijd met hier te staan wachten tot ze zich vrij kunnen maken.”

Hij boog zich over haar schouder om de tekening te kunnen bekijken die ze voor de financiële pagina had gemaakt. Saskia kon zijn after-shave ruiken. Ze schrok van het effect dat die geur op haar schein te hebben en haar handen met daarin de illustratie trilden plotseling. De onbekende man legde zijn hand op de hare om het vel papier stil te houden, maar dat maakte het er voor Saskia niet beter op. Ze draaide zich om, deed een stap achteruit en stak hem de tekening toe.

Saskia was zich er terdege van bewust dat haar werk, evenals haar garderobe, tegelijk onelegant en eigenzinnig was. Ze hield van woeste lijnen die zelfs het saaiste onderwerp iets dynamisch gaven. Op haar tekeningen leek het of het altijd stormde. Ze stond er helemaal achter, maar nu ze toekeek hoe de man tegenover haar zijn wenkbrauwen fronste en kritisch elke haal van het krijt bestudeerde, voelde ze zich even onzeker. Ze vroeg zich af of hij verstand had van grafiek. In ieder geval schein hij daar zelf niet aan te twijfelen. Hij straalde een onmiskenbaar zelfvertrouwen uit. Ze vroeg zich af wat zijn functie was bij het landelijk dagblad.

Saskia bleef meestal niet lang op de redactie rondhangen. Veel liever zat ze thuis achter haar tekentafel en werkte opdrachten uit. Samen met een vriendin had ze eens een kinderboek gemaakt, en dat was haar eigenlijk nog het allerbest bevallen. Saskia zou het nooit hardop toegeven, maar in feite was ze mensenschuw. Niet alleen de toenaderingspogingen van het sterke geslacht hield ze af. Ook in de omgang met seksegenoten hield ze zich liefst op de vlakte. Het viel haar moeilijk een ander helemaal te vertrouwen. Haar contacten met haar opdrachtgevers waren dan ook oppervlakkig, en bij deze krant kende ze

maar enkele redacteuren persoonlijk. Alleen met de fotoredactie en de chefs van de bijlagen had ze rechtstreeks te maken, en ze liet het daarbij.

Zonder commentaar gaf de man haar de tekening terug.

“Ik zie je straks in de spreekkamer”, zei hij kort, en liep weg. Saskia volgde hem met haar blik en bedacht dat hij zich niet eens had voorgesteld. Kennelijk wist hij wie zij was, en dat zij hem wellicht niet kende, kwam blijkbaar niet bij hem op. Ze klemde haar tanden op elkaar. Het was de zoveelste kleine ergernis waaraan ze geen uiting gaf.

Nu had de chef van de fotoredactie eindelijk tijd voor haar. Even later knarsetandde Saskia hoorbaar toen hij haar vertelde dat het een staande, en geen liggende tekening had horen te zijn. Ze zei geen woord, maar pakte een schaar en knipte voor de ogen van de beduusde redacteur een stuk van haar tekening af. De compositie werd erdoor bedorven, maar dat kon Saskia voor deze keer niet schelen. Daarna beende ze weg en verliet de grote kantoortuin. Die lui van de krant dachten zeker dat ze niets beters te doen had dan voor hen slechtbetaalde plaatjes tekenen. Het zou haar benieuwen wat die andere vent van haar wilde. Ze wist eigenlijk niet waar de ontvangstkamer zich bevond, maar ze had geen zin het te vragen en deed op goed geluk een deur open. Tot haar opluchting was ze niet per ongeluk bij de hoofdredacteur beland. En tot haar nog grotere opluchting was de kamer sober gemeubileerd en helder verlicht.

De man die haar zo onverwacht had aangesproken, was er al. Hij beduidde haar te gaan zitten op een van de kantoorstoelel aan de andere kant van de tafel. Toen ze tegenover hem zat, keek hij haar enige tijd nadenkend aan zonder van wal te steken. Saskia wilde maar dat hij zou zeggen wat hij te zeggen had, en een beetje snel. Ze had nog meer te doen vandaag. Ze wilde zichzelf niet toegeven dat de blik uit zijn grijze ogen haar verontrustte.

Toen hij eindelijk begon, was dat ogenschijnlijk over iets dat niets met haar, Saskia Waver, freelance illustratrice van doen had.

“Over enkele weken verlaat ik deze onvolprezen krant”, zei hij, “om redactiechef te worden bij een ander kwaliteitsblad. Mis-

schien heb je er wel van gehoord” — hij noemde een naam die Saskia inderdaad iets zei. Ze had incidenteel wel voor het blad gewerkt. “Het is een regionaal blad, dat echter de potentie heeft om uit te groeien tot iets groters, misschien zelfs wel tot een landelijke krant. Voorlopig is het zaak vooral op kwaliteit te letten. Ik loop natuurlijk een beetje op de zaken vooruit als ik uit hoofde van mijn toekomstige functie pols hoe jij er tegenover zou staan voor mij te komen werken. Op een vaste basis bedoel ik. Toch is dat de reden dat ik je wilde spreken. Als je niet helemaal afwijzend tegenover het idee staat kunnen we misschien een afspraak maken om dieper op de zaak in te gaan.”

Hij keek haar nog steeds aan met die diepe blik. Die was tegelijk vriendelijk en vorsend, geruststellend en een beetje uitdagend. Plotseling wenste Saskia dat hij een minder zakelijke bedoeling had gehad met dit gesprek. Ze bloosde. Ze was er trots op rood haar te hebben, maar soms verwenste ze de lichte huid die daarbij hoorde.

“Het is misschien een domme vraag”, begon ze hikkend, ‘maar wie ben je eigenlijk?’

“Mooie vrouwen mogen domme vragen stellen”, zei haar gesprekspartner, maar toen hij haar woedende blik opving voegde hij eraan toe: “Sorry. Dat ontglipte me. Bovendien, wilde ik zeggen, is het geen domme vraag. Ik heb me niet voorgesteld, sorry. Mijn naam is Martin Luther Rensenbrink en ik ben coördinator van de binnenlandredactie. Ik heb jou vaak genoeg zien binnenwaaien, maar ik had niet moeten verwachten dat ik jou ook opgevallen was.”

“Het spijt me”, zei Saskia onzeker, ‘ik ken hier bijna niemand. Al die gezichten...’ Ze zweeg verward. Ze kende deze man pas een paar minuten en nu al was hij er bijna in geslaagd haar belangrijkste geheim te ontfutselen. “Hoe noem ik je, ik bedoel: Martin Luther is zo’n mondvol...” Ze hoorde zelf hoe onbeholpen ze klonk, als een twaalfjarige op de eerste schooldag. Zijn korte lachje maakte het er al niet beter op.

“Alleen mijn moeder gebruikt die mondvol. Mijn vrienden noemen me Rens. Maar om weer terzake te komen: zou je ervoor voelen

me naar de provincie te volgen?” Die glimlach maakte dat het als een huwelijksaanzoek klonk. Opeens werd haar gewone opstandige geest weer vaardig over Saskia. Ze vroeg fel:

“Is dat een oneerbaar voorstel?”

“Dat hangt ervan af hoe je het opvat”, was Rens’ dubbelzinnige antwoord.

“Ik zal erover nadenken”, zei Saskia al even dubbelzinnig. “Maar dat is dan ook alles dat ik kan beloven.” Zonder zijn commentaar af te wachten maakte ze dat ze het vertrek en het gebouw uitkwam. Wat dachten die krantelui wel!

Maar het voorstel dat Martin Luther Rensenbrink haar had gedaan, liet haar de komende dagen niet los. Ze probeerde zich wijs te maken dat dat niets te maken had met de geur van zijn after-shave of de doordringende kleur van zijn ogen. Hardnekkig hield ze zichzelf voor dat een vaster werkverband haar financieel goed zou uitkomen, en ook dat wat meer bekendheid in de provincie haar geen windeieren zou leggen. Ze koesterde allang de wens om eens een prentenboek te maken. Elk snippertje naam-bekendheid was daarbij meegenomen. Een contract met de regionale krant zou haar werk voor landelijke bladen niet in de weg staan.

Zuchtend blies Saskia een koperrode lok uit haar gezicht.

Waarom deed ze zoveel moeite zichzelf ervan te overtuigen dat ze in alle redelijkheid wel in moest gaan op Rens’ voorstel? Had ze soms toch een andere reden waarom ze hem wilde ‘volgen naar de provincie’, zoals hij het had uitgedrukt? Ongeduldig schudde ze haar hoofd en boog zich weer over haar tekentafel. Door het Zaanse dorpsgezicht op het papier heen leken twee grijze ogen haar aan te kijken. En ze zag met schrik dat ze de lucht niet wolkenloos blauw had gemaakt, zoals haar bedoeling was geweest, maar helder grijs. Woedend verfrommelde ze de tekening en gooide de prop in een hoek van haar overigens onberispelijke atelier.

Nu was definitief de concentratie weg. Ze trok een strak denim jasje aan, bond lukraak een sjaaltje in haar hardos en verliet

haar huis om een luchtje te scheppen en misschien een terrasje op te zoeken. Toen ze zich een uur later behaaglijk in een Frans caféstoeltje liet zakken en een glas witte wijn met ijs bestelde, waren alle gedachten aan werk verdwenen en dacht ze aan niets anders dan aan zorgeloos genieten van de zon en kijken naar de voorbij flanerende mensen.

Na een tijdje begon ze te letten op het gesprek van een groepje mannen achter haar. Ze waren zeer luidruchtig en hadden zo te horen al meer dan één pilsje gedronken, ondanks het feit dat het nog vroeg in de avond was. Saskia ergerde zich enigszins aan het rumoer dat ze maakten, maar toen ze een bekende naam opving, vergat ze haar ergernis en luisterde scherper.

“Hou me ten goede, ik mag hem persoonlijk graag”, zei een wat benepen stem. “En in die jaren dat hij bij de krant zit, heeft hij bewezen een prima eindredacteur te zijn en een geboren coördinator. Maar het gaat me te ver als hij mijn medewerkers onder mijn neus weg plukt.”

Saskia herkende de ietwat pedante spreekstijl van de hoofdredacteur van de krant waarvoor ze werkte. Pas nu merkte ze dat ze ongemerkt in de buurt van de redactie verzeild was geraakt; ze had niet opgelet in welk deel van de stad ze zich bevond. Omkijken durfde ze niet, uit angst herkend te worden. Ze was niet naar buiten gevluht om weer tussen de krantemensen terecht te komen.

“Dat geloof ik niet”, zei nu iemand anders. „Rens is arrogant, eigenwijs en koppig, maar achterbaks is hij niet. Ik geloof niet dat hij mensen probeert los te weken.”

Koppig? En arrogant? Saskia had een heel andere indruk van Martin Luther Rensenbrink gekregen. Eigenzinnig misschien, vastberaden, zelfbewust. Maar niet arrogant. Hij had haar zelfs zijn verontschuldiging aangeboden. De meeste mannen hadden daar meer moeite mee. Ze keek voorzichtig tussen haar haren door wie de spreker was. Toevallig kende ze de man met de baard en de oudmodische kledij. Erwin Oldhorn werkte ook op de binnenlandredactie. Saskia had de indruk dat hij niet bekend stond om zijn subtiliteit. Ze schudde even haar hoofd. Had ze nu

al de behoefte Rens in bescherming te nemen?

“Achterbaks of niet, ik heb vernomen dat hij enkele van mijn illustratoren benaderd heeft.” Dat was Kellerman, de hoofdredacteur weer. *Enkele van zijn illustratoren!* Saskia's woede laaide weer op. Deze keer gold die zowel Kellerman als Rens. Ze was boos op Kellerman omdat die op die manier over Rens sprak, maar boos op de laatste omdat die niet alleen haar had gevraagd. Kennelijk had hij op meer dan één paard gewed. En zij had nog wel gedacht dat hij alleen haar had uitverkoren!

Ze dronk haar glas in een teug leeg en stond abrupt op. Ze zorgde ervoor daarbij niet haar gezicht te tonen aan het groepje redacteuren. Ze ging weer aan het werk. Die krantelui konden haar gestolen worden.

2

Saskia had alle gedachten aan het voorstel van Martin Luther Rensenbrink resoluut overboord gezet. De weken die volgden werkte ze onafgebroken; opdrachten had ze genoeg. Maar toen de krant vroeg om een illustratie bij een interview over gewenste intimiteiten op het werk, kon ze er niet onderuit: ze moest zich op de redactie vertonen, of ze wilde of niet. Ze stelde het zolang mogelijk uit, onder het voorwendsel dat de illustratie niet wilde lukken. Maar eindelijk moest ze toegeven dat de tekening, die een zakenvrouw voorstelde die een vrouwelijke collega over de wang aaide, meer dan geslaagd was. De bedoeling van de geïnterviewde onderzoekster was goed weergegeven. Toen de fotoredactie belde met de vraag of er nog wat van kwam, kon ze er niet meer onderuit. Met lood in haar schoenen begaf ze zich naar het gebouw waar de krant zetelde.

Toch kon ze een gevoel van teleurstelling niet onderdrukken toen ze na een vluchtige blik door het redactielokaal vast stelde dat Rens niet aanwezig was. En toen ze na het afleveren van haar tekening nog bleef rondhangen, moest ze zichzelf toegeven dat ze had gehoopt hem weer te ontmoeten. Wat was het toch waardoor hij zo'n invloed had op haar stemming?

Erwin Oldhorn kwam een moment bij haar staan. Saskia vertrouwde hem niet. Ze verdacht hem ervan haar te willen uithoren over Rens' voorstel. Daarom gaf ze alleen oppervlakkige antwoorden. Toen even later hoofdredacteur Kellerman zich met een doorzichtig smoesje bij hen voegde, groeide haar argwaan nog. Impulsief besloot ze geen krimp te geven en niemand iets te vertellen over het voorstel dat Rens haar had gedaan.

“Kun je voor je vertrekt even op mijn kamer komen?” vroeg Kellerman. Saskia had geen keus.

“Ik wilde eigenlijk net gaan”, zei ze. “Als het nu schikt...”

Kellerman knikte kort en Saskia volgde hem naar zijn ruime vertrek in de hoek van het gebouw. Door de ruiten aan twee kanten

had ze uitzicht op de wat troosteloze straat waar de meeste krantedacties gevestigd waren en het spoor verderop.

“Je vraagt je misschien af waarom ik je wil spreken”, begon de hoofdredacteur. “Het heeft niets met je werk te maken. Daarover hoor ik niets dan positieve berichten.’ Hoezo, dacht Saskia, bekijkt hij dan zelf mijn tekeningen nooit? “Toen je voor ons ging werken’, vervolgde Kellerman, “spraken we af dat we van tijd tot tijd een evaluatiegesprek zouden houden. Ook wat de betaling betreft. Ik vroeg me af of bij jou misschien nog wensen leven.’ Saskia’s wenkbrauwen schoten de hoogte in. Hoorde ze het goed? Bood Kellerman haar een hogere honorarium aan? Voor zover zij wist bestond Kellermans taakopvatting vooral uit het bewaken van het budget. Hij was er de man niet naar om een dubbeltje uit te geven als het voor een stuiver ook kon. Er moest meer achter dit aanbod zitten. Maar het was onzin deze kans te laten lopen. Snel zei ze:

“Daarover wil ik al een tijdje willen beginnen. Zoals je misschien weet, begint mijn werk tamelijk bekend te worden en mijn tijd wordt dienovereenkomstig kostbaarder. Het lijkt me dat...’

Voor ze een bedrag kon noemen, zei Kellerman al:

“Vijftig procent erbovenop, is dat redelijk?’

Saskia was verbijsterd. Ze kon alleen maar knikken.

“Maar dan werk je exclusief voor ons. Dat wil zeggen: niet voor andere dagbladen, landelijk of regionaal’, voegde Kellerman eraan toe.

Nu wist ze het zeker. Het kon niet anders of Kellerman had er lucht van gekregen dat ze een andere aanbieding had gehad. Met grote tegenwoordigheid van geest antwoordde ze:

“Dat verandert de zaak enigszins. Vind je het goed dat ik over je voorstel nadenk?’

“Hoezo, heb je andere opties?’ vroeg Kellerman met een enigszins onaangenaam lachje.

“Dat niet direct’, stamelde Saskia. “Het lijkt me gewoon verstandig het te overdenken voor ik overhaaste beslissingen neem. Ik weet tenslotte niet wat ik nog kan verwachten. Misschien moet ik eerst met mijn financieel adviseur overleggen.’

“Heel verstandig’ beaamde Kellerman. Daarna stond hij op, daarmee te kennen gevend dat hij het gesprek als beëindigd beschouwde.

Op weg naar de uitgang was Saskia zo in gedachten verzonken, dat ze niet merkte waar ze liep. Plotseling botste ze tegen iemand op die net uit de lift was gekomen. Hij sloeg zijn arm om haar heen om haar voor vallen te behoeden en Saskia snoof de frisse geur van buitenlucht op die uit zijn kleren opsteeg. Toen pas keek ze op en de adem stakte in haar keel. Martin Luther Rensenbrink keek glimlachend op haar neer.

“Haast?’ vroeg hij enigszins schor. “Of liep je je zonden te overdenken?’

“Geen van beide’, zei Saskia. “De hoofdredacteur heeft me een aanbod gedaan dat me nogal verbaasde.’

Rens bleef staan.

“Een aanbod?’ vroeg hij. Ineens greep hij haar bij de arm en trok haar mee de lift in. “Daar wil ik alles van weten’, zei hij kort. Op haar verontwaardigde protest sloeg hij geen acht. Even later zaten ze op hetzelfde terras als waar Saskia enkele weken geleden zijn collega’s had afgeluisterd. Rens bestelde zonder te vragen wat ze wilde drinken. Tot haar verbazing bracht de ober witte wijn met ijs, haar lievelingsdrankje.

“Beloofde Kellerman je soms een hoger honorarium?’ vroeg Rens.

“Ja’, zei Saskia. Het kwam eenvoudig niet bij haar op tegen deze man te liegen. Ondanks zijn autoritaire optreden had hij iets ontwapenends waardoor ze niet boos op hem kon blijven.

“Zoiets vermoedde ik al’, zei Rens. “Hij ruikt natuurlijk lont. Je kunt veel van onze geliefde hoofdredacteur zeggen, maar niet dat hij niet gehaaid is. Toen ik mijn vertrek aankondigde kwam hij ook opeens met een salarisverbetering op de proppen.’

“Het verhaal doet de ronde dat je Jan en Alleman aan het polsen bent’, zei Saskia. Het kon haar niet schelen dat ze overdreef. Ze had zich gekwetst gevoeld toen ze hoorde dat hij ook anderen had gevraagd en wilde hem laten boeten. “Geen wonder dat Kellerman er lucht van krijgt.’

Rens schudde even zijn hoofd en wilde iets zeggen, maar op dat moment kreeg hij een klap op zijn schouder en voegde zich een andere redacteur bij hen. Dit was kennelijk de vaste verblijfplaats van journalisten die niets anders omhanden hadden.

“Ken je deze kale meneer van de pers al?” vroeg Rens schertsend. De nieuw aangekomene was inderdaad volkomen kaal. Hij stelde zich lachend voor als Pierre Dumont en bestelde een glas rode wijn.

Drie glazen later zat Dumont er nog. Saskia moest wel om zijn grapjes lachen, maar besloot na verloop van tijd toch te vertrekken. Er lagen nog stapels werk op haar te wachten.

“Ik ga met je mee”, zei Rens toen ze opstond. “Ik moet dezelfde kant uit. Misschien kan ik je een lift aanbieden.”

Daar Saskia met de bus was gekomen, was dat inderdaad niet onwelkom, hield ze zichzelf voor. Maar toen ze veiligheidsgordel vastmaakte en de geur van zijn after-shave opsnoof, besepte ze dat ze gewoon de gelegenheid had aangegrepen om langer in zijn gezelschap te verkeren. Deze man deed haar meer dan haar lief was. Ze vroeg zich af of hij getrouwd was of een vaste relatie had.

Hij zette de motor uit toen hij voor haar huis stopte. Saskia nodigde hem uit even binnen te komen. Tenslotte kon ze hem net zo goed beter leren kennen als ze serieus wilde overwegen voor hem te gaan werken.

Zodra ze in haar atelier waren, dat de grootste ruimte van haar etage in beslag nam, wist ze dat ze een vergissing had begaan. De intimiteit was te groot. Het was haar onmogelijk de invloed die zijn dominante aanwezigheid op haar had te negeren. Hij drenkelde het atelier rond, bekeek hier en daar een tekening, nam het kinderboek ter hand dat ze had geïllustreerd, nam intussen kleine slokjes van de wijn die ze had ingeschonken en maakte af en toe een opmerking. Saskia voelde zich volkomen op haar gemak met hem, en tegelijk werd ze bevangen door een schuchterheid die haar vreemd was. Maar deze tegenstrijdige gevoelens gaven haar plotseling een besluit in.

“Kellerman wilde mijn loyaliteit aan zijn krant kopen”, vertelde ze.

“In ruil voor een beter honorarium moest ik beloven alleen voor hem te werken. Ik ga er niet op in. Mijn voornemen staat vast: ik ga voor jou werken.’

Ze zag de blik in Rens’ grijze ogen oplichten en even wenste dat zijn blijdschap haar als persoon gold. Ze wist natuurlijk wel beter. Als ze een man was geweest, zou Rens even blij zijn geweest. Het ging hem om haar werk, meer niet. Ze zuchtte. Rens deed een paar stappen naar haar toe en streelde haar vluchtig over het ontembare haar.

“Waarom zucht je?’ vroeg hij teder. “Zó’n moeilijke stap is het toch hopelijk niet? Ik beloof je dat het je carrière alleen maar ten goede zal komen.’

Hij moest eens weten dat ze op dat moment aan heel wat anders dan haar carrière dacht!

Saskia draaide zich om en ging voor het raam staan uitkijken.

“Nee’, zei ze zacht. “Een moeilijke beslissing is het niet. Ik ben gewoon een beetje in de war door... door het onverwachte voorstel van de hoofdredacteur’, besloot ze lafhartig.

“Onverwacht is het zeker’, lachte Rens. “Mijn huidige baas geeft nooit geld uit als hij het kan voorkomen. Ik moet zeggen dat dat mijn eigen besluit mede bepaald heeft. Het werkt gewoon niet prettig als je over elke cent van het budget moet onderhandelen alsof het over een miljoen gaat.’

Hij begon te vertellen over zijn problemen als coördinator. Saskia wenste dat hij een minder zakelijk onderwerp aansneed.

“Wil je nog wat wijn?’ bood ze aan.

Rens schudde zijn hoofd.

“Je gezin wacht zeker op je. Ik begrijp het’, zei Saskia.

“Nee, ik moet nog werken. Ik heb vanavond dienst.’

“Ach, wat naar voor je’, zei Saskia begrijpend.

“Dat is aardig gezegd. Ik heb vaak gewenst dat mijn vrouw het zo had kunnen opvatten. Ze heeft werkelijk een poging gedaan, maar ze kon er ten slotte niet meer tegen. Ze is met de meisjes naar Australië vertrokken. Ik ben gescheiden’, voegde hij er met een blik op haar gezicht aan toe.

“Dat... dat spijt me’, hakkelde Saskia geschrokken.

“Mij niet. Niet meer tenminste. Het leven gaat door, als je me de platitude vergeeft. Ach, het is al zo lang geleden. Soms gaan er dagen voorbij dat ik hen niet eens mis.’

De trieste trek om zijn mond vertelde haar dat hij zich wel degelijk eenzaam voelde. Ze bedwong de neiging die droevige lijnen glad te strijken. Het had geen zin een verhouding te vertroebelen die boven alles collegiaal diende te zijn.

“Ik vind het meeste erg mooi wat je maakt’, ging Rens op heel andere toon verder. “Het is zoals jijzelf: eigenzinnig, mooi en een tikkeltje onbetrouwbaar, of misschien moet ik zeggen: ongetemd.’ Saskia lachte.

“Ik moet degene nog tegenkomen die mij kan temmen’, gaf ze toe.

Opnieuw veranderde Rens’ gezicht van uitdrukking.

“Zulke dingen kun je niet ongestraft zeggen’, zei hij. “Je speelt met vuur, dame.’ In twee stappen was hij bij haar. Voor Saskia wist wat er gebeurde had hij zijn lippen op de hare gedrukt. Maar even plotseling als hij haar had gekust, liet hij haar weer los. Veel te snel, naar Saskia’s zin. Haar wangen gloeiden als vuur en ze verborg ze in haar handen.

Natuurlijk was zijn kus alleen een antwoord geweest op haar onbewuste en ondoordachte uitdaging. Maar op Saskia had die meer effect dan de twee glazen witte wijn die ze had gedronken. Het duizelde haar en even moest ze zich vastgrijpen aan haar werktafel. Ze vermeed Rens’ blik.

“Ik ga nu”, hoorde ze hem als van mijlenver afstand zeggen.

“Morgen om dezelfde tijd kom ik je weer opzoeken. Misschien dat we dan beiden het hoofd koel kunnen houden.’

Met die woorden was hij verdwenen. Saskia liep naar de badkamer en hield haar polsen onder de kraan. Daarna bette ze haar gezicht. Maar het koude water deed niets om haar verhitte gemoed af te koelen.

3

De volgende middag borg Saskia om vier uur haar tekenmateriaal op. Ze had hard gewerkt die dag, om klaar te zijn vóór Rens zou komen. Ze schatte dat ze nog wel even tijd had voor een snelle douche.

Ze deed er lang over te beslissen wat ze aan zou trekken. Ten slotte koos ze voor een bedrieglijk eenvoudig jurkje van wit linnen, dat ze opsierde met een bonte sjerp om haar middel. Niemand zou haar ooit betrappen op conventionele kleding. Haar haar bond ze op met een grote houten speld en daarna trok ze weer wat pieken los. Keurend bekeek ze haar spiegelbeeld. Na enig nadenken maakte ze zich licht op met wat lippestift en mascara. Het resultaat was alleszins bevredigend. Ze was realistisch genoeg om te beseffen dat ze indruk op hem wilde maken als vrouw, en niet alleen met haar bekwaamheden als illustratrice. Alsof Rens gewacht had tot ze klaar was, arriveerde hij net op het moment dat ze haar slaapkamer verliet. Ze liet hem binnen en ging hem voor naar het atelier, omdat dat de plek was waar ze zich het prettigste voelde. Haar woonkamer was in verhouding daarmee klein, en daardoor erg intiem. Er stond maar één bank en Saskia wilde niet dat Rens zou denken dat ze zich aan hem opdrong.

Haar voorzorgsmaatregelen bleken niets uit te halen. Zodra ze het atelier binnenkwamen trok Rens haar naar zich toe en kuste haar ruw. Zijn onverhoedse aanval overrompelde haar. Eigenlijk zonder erbij na te denken opende ze haar lippen voor hem en beantwoordde zijn kus. Langzaam veranderde die van woeste overval in een teder en zoekend vragen, een vragen dat zij maar al te graag beantwoordde. De geur van zijn after-shave steeg haar weer naar het hoofd, het kriebelen van zijn kortgeknipte baard tegen de tere huid van haar gezicht maakte haar bijna buiten zinnen van verlangen. Onwillekeurig drukte ze zich dicht tegen hem aan. Ze wenste dat er nooit een einde aan zijn kus zou komen.

Maar na enige tijd maakte Rens zich zachtjes van haar los, hoewel hij haar schouders bleef vasthouden. Verlegen keek Saskia hem aan. Ze kon de blos op haar wangen voelen, en wist dat haar lippen gezwollen waren. Met nauw verholen verlangen beantwoordde Rens haar blik.

“Hier heb ik op gewacht sinds ik je voor het eerst de redactie op zag stormen’, zei hij hees. “Ik wist dat ik je eens zou moeten bezitten. het is eigenlijk een wonder dat ik me zo lang heb kunnen beheersen.’

Saskia deed een stap achteruit.

“Dus alleen daarom heb je me gevraagd ‘je naar de provincie te volgen’, zoals je dat zo mooi wist te zeggen!’ bracht ze woedend uit. “Je wilde me ‘bezitten’, wat dat dan ook moge betekenen. Ik had beter kunnen weten toen je me zo onverwacht een voorstel deed. Maar ik ben zo naïef te denken dat mijn werk de moeite waard is, dat het wordt opgemerkt door mensen die er verstand van hebben. terwijl het al die tijd alleen maar om mijn mooie ogen gaat!’ Ze stikte bijna in haar woede, en toen Rens haar armen wilde grijpen deed ze nog een paar stappen achteruit. “Niet alleen je ogen, maar ook je mooie haar. Om van je figuur nog maar te zwijgen”, zei Rens broeierig. “Nou zonder gekheid Saskia, je bent toch niet zo dom te denken dat ik mijn nieuwe werkgever wil opzadelen met een meisje dat alleen maar goed is voor tussen de lakens, en daar kostbare ruimte in de krant aan wil opofferen? Ik zou die functie niet gekregen hebben als ik mijn beroep zo opvatte.”

Daar zat wat in, en Saskia kwam enigszins tot bedaren. Maar toen kwam Rens weer op haar toe. Ze vermoedde dat hij haar weer in zijn armen wilde nemen en deinsde achteruit. Daarbij stootte ze tegen de portfolio met haar jongste werk, die op de grond viel en een tapijt van tekeningen verspreidde.

Rens zakte onmiddellijk door zijn knieën en begon ze op te rapen. Saskia verbaasde zich over hem. Een ogenblik geleden was hij nog een door wellust gedreven woesteling geweest, en nu bukte hij zich galant om haar te helpen. Mannen waren toch vreemde wezens, net zo ondoorgroendelijk als zij zelf soms be-

weerden dat vrouwen waren.

Ze legde de tekeningen, die ze de volgende dag in een galerie wilde tonen, zorgvuldig weer in de map en toen haar handen daarbij die van Rens raakten, deed ze of ze het niet merkte. Ook hij repte met geen woord meer over het gebeurde. Wel maakte hij een waarderende opmerking over de houtskooltekeningen die hij opraapte. Saskia bloosde, maar deze keer had dat niets met haar gevoelens voor hem te maken. Dit waren geen illustraties, maar eigen ideeën die ze voor haar plezier had uitgewerkt. Ze liep niet graag met haar vrije werk te koop. Ze had zelf een hekel aan mensen die een potlood konden vasthouden en zich daarom tegen iedereen die het maar horen wilde kunstenaar noemden, met een grote K.

Zodra ze klaar waren met opruimen, beduidde Saskia Rens dat hij moest gaan zitten op een van de kantoorstoelen, en nam zelf tegenover hem plaats. Op die manier hoopte ze de zakelijke atmosfeer te verkrijgen waarin ze kon zeggen wat ze te zeggen had.

Maar voordat ze kon beginnen, had Rens al het woord genomen. In een rad tempo, dat deed vermoeden dat hij het allemaal al tot in de puntjes overdacht had, begon hij te vertellen welke voorwaarden hij in gedachten had voor de overeenkomst tussen haar en het dagblad waar hij ging werken. Saskia hief haar hand.

“Wacht nu eens even. Ik had je toch gezegd dat ik niet met je meega? Ik overweeg toch op het aanbod van Kellerman in te gaan. Die betaalt mij tenminste niet vanwege mijn decoratieve waarde.”

“Saskia, luister nou eens even naar me voor je weer onredelijk wordt. Het is zeker niet mijn gewoonte met vrouwen in zee te gaan. Het levert gewoonlijk complicaties op, hoe groot hun bereidheid hard te werken ook is. De journalistiek is nu eenmaal een mannenwereld, en wat mij betreft is er niets op tegen als dat zo blijft.

“Maar als ik talent zie, gaat het mij er niet langer om wat er onder de kleren zit. Jij hebt talent, dat kan een olifant zien. Een heel eigen stijl, en nog veel meer mogelijkheden dan je tot nu toe al

geëtaleerd hebt.' Hij tikte op de map met tekeningen. "Dit is het bewijs. Ik heb hier goed over nagedacht Saskia. Ik zal geen moment ontkennen dat ik je aantrekkelijk vind. Dat zou je trouwens niet geloven. Maar dat is niet de reden dat ik je heb gevraagd met mij mee te gaan.'

Saskia zweeg. Het klonk tenminste overtuigend. Ze wist nog steeds niet wat ze van hem moest denken. Net als ze dacht dat hij alleen op haar tekeningen uit was, deed of zei hij iets waardoor die overtuiging geschokt werd. Maar viel ze hem er op aan, dan wist hij haar toch altijd weer gerust te stellen.

Intussen bracht hij haar danig in verwarring. Ze was nog niet vergeten hoe ze nog maar kort geleden een illustratie de kleur van zijn ogen had gegeven. Ze wist dat het tijd was voor een gewetensonderzoek, maar ze had er geen zin in. Niet nu. Ze stond op een tweesprong in haar carrière en ze moest zich dwingen niet-zakelijke motieven buiten de overweging te houden.

Ze liep naar de keuken om wat te eten te halen. Hopelijk zou dat de sfeer wat minder gespannen maken. Ze greep al naar de doos waarin ze de zoutjes bewaarde, toen ze zich bedacht en de koelkast opentrok. Ze zou voor hem koken. Misschien niet verstandig in de huidige omstandigheden, maar het zou uitstel van executie betekenen en daar zat ze nu om verlegen. Ze kon noch Kellerman, noch Rens eindeloos aan het lijntje houden, maar ze kon en wilde geen overhaaste beslissing nemen.

Ze was net bezig twee biefstukken te bakken, toen ze hem naar de keuken hoorde komen. Tot haar schrik bonsde haar hart plotseling wild in haar keel. Hij kwam achter haar staan, maar ze voelde zijn aanwezigheid meer dan ze hem zag, want ze durfde niet om te kijken. Hij bleef zwijgen, en Saskia probeerde zich voor te stellen hoe hij keek. Ze probeerde haar gedachten te bepalen tot het sissende vlees, en in de tussentijd tomaten klein te snijden, maar ze kon niet voorkomen dat haar handen trilden. Even vroeg ze zich af waar plotseling al dat bloed vandaan kwam, want ze had niets gevoeld. Toen zag ze de gapende wond in haar duim. Ook dat nog. Dat ze was uitgeschoten met het scherpe keukenmes zou hem veel kunnen vertellen over haar

gemoedstoestand. Ze deed een greep naar de keukenrol om het bloeden te stelpen en de vlekken van de snijplank te vegen, in een poging hem niet te laten merken wat er was gebeurd. Tevergeefs, want hij pakte haar bij haar schouders en draaide haar om. Voor ze het wist had hij zijn mond om haar duim gesloten. “Maar goed dat ik er ben”, zei hij toen hij haar even later losliet. Hij keek haar aan en onwillekeurig opende Saskia haar mond. Als gebiologeerd zag ze hoe zijn gezicht steeds dichterbij kwam, totdat zijn lippen de hare raakten en ze haar duim, het mes en de biefstukken vergat in de allesoverheersende zaligheid van het moment.

Met tegenzin liet ze toe dat hij zich van haar losmaakte.

“Ik heb tegen je gelogen”, zei hij. “Jouw persoonlijkheid heeft er alles mee te maken dat ik je niet wil verliezen. Sinds het moment dat ik je voor het eerst de redactie op zag wandelen, heb ik aan niets anders meer kunnen denken dan aan jouw haar, je ogen, je lippen... Het beeld van je gezicht heeft me achtervolgd, letterlijk tot in mijn dromen. Eerlijk gezegd had ik voor die tijd nog nooit op je tekeningen gelet. Pas daarna ben ik gaan inzien hoe groot je talent is.”

Woedend duwde Saskia hem van zich af, er geen acht op slaand dat zijn kleren onder het bloed kwamen te zitten. Nog steeds met het mes in haar hand bracht ze uit:

“Jij... jij...” Verder kwam ze niet. Hij greep haar hand en ontwong haar het mes, dat ze vastklemde alsof ze hem ermee te lijf wilde gaan. Inmiddels had ze haar adem teruggevonden.

“Eruit!” schreeuwde ze. “Ik wil je nooit meer zien, Martin Luther Rensenbrink! Ik heb genoeg van je gladde praatjes. Er zijn genoeg mensen die me om mijn werk waarderen. En aan vrienden om mee uit te gaan heb ik ook geen gebrek. Jou heb ik in geen geval nodig!”

Buiten adem zweeg ze. Rens had zich schijnbaar niets aange-trokken van haar uitval. Hij stond haar tegen de deurpost geleend licht geamuseerd op te nemen en maakte niet de minste aanstalten te vertrekken. Saskia haalde diep adem. Hoe kreeg ze hem hier weg? Ze had gemeend wat ze zei, maar tegelijk

schaamde ze zich een beetje voor haar heftigheid. Ze moest er afschuwelijk uitzien; pieken haar sliertten voor haar ogen en ze kon haar wangen voelen branden. Hoe ze verder ook over hem dacht, ze vond het toch vervelend dat hij haar zo zag.

“Je bent erg mooi als je boos bent”, zei Rens rustig. “Ik zou het bijna de moeite waard gaan vinden om nog eens zo’n tirade uit te lokken.”

Saskia kon een snik niet onderdrukken. De emoties van de dag waren te veel voor haar geweest. Maar op dat moment eiste een scherpe geur die van het fornuis kwam haar aandacht op. De biefstuk gaf met een bijtende rooklucht te kennen dat het welleltjes was geweest. Saskia draaide zich om en gooide met be- traande ogen het bedorven vlees in de vuilnisbak. Toen liet ze koud water in de pan lopen, waardoor de hele keuken in een oogwenk in een stoomwolk was gehuld.

“Je hebt nog gevoel voor dramatiek ook”, zei Rens. Met een paar stappen was hij bij haar en nam haar in zijn armen. Te moe om verzet te bieden liet Saskia haar hoofd tegen zijn gespierde borst rusten. Weer voelde ze snikken in haar borst opwellen, maar ze beheerste zich. Ze was zelf verbaasd over haar heftige reactie. Rens leidde haar vriendelijk naar de woonkamer en deed haar neerzitten op de tweezitsbank. Zelf nam hij op de leuning plaats. Alsof hij er met zijn gedachten niet bij was, streelde hij haar haren. Saskia liet hem begaan. Ze was te uitgeput om er iets van te zeggen, en ze wist ook niet of ze dat wilde. Langzaam werd haar ademhaling rustiger.

Na een tijdje nam Rens haar kin in zijn handen en draaide haar gezicht naar hem toe. Hij keek haar even aan zonder iets te zeggen, en toen hij sprak was zijn oneindig teder.

“Ik denk dat het voor ons allebei het beste is als we deze kwestie even laten rusten”, zei hij. “Er spelen te veel emoties mee om een weloverwogen beslissing te kunnen nemen. Ik heb je een beken- tenis gedaan, en daar heb ik spijt van. Niet omdat je niet mag weten wat ik voor je voel, maar omdat het de zaken vertroebelt. Want ik zeg het je nogmaals: ik wil je mee hebben naar mijn nieuwe krant omdat ik denk dat je een aanwinst zou zijn voor het

blad. Mijn persoonlijke gevoelens hebben met die beslissing weinig te maken.’ Hij nam haar gezicht tussen zijn beide handen en ging verder: “Maar ik wil je nu niet dwingen tot een besluit. Ik verwacht zelf niet van je dat je me gelooft. Ik heb alleen een voorstel. O, heel onschuldig’, voegde hij eraan toe toen hij haar geschokte blik zag. “Ik stel voor dat jij en ik de schade gaan inhalen die je in de keuken hebt aangericht. Laten we uit eten gaan. Misschien kunnen we daarna nog een wandeling maken of een film pikken, het geeft niet wat, als we onze gespannenheid maar achter ons kunnen laten.’

“Moet je dan niet werken?’ bracht Saskia uit. Het kostte haar moeite om te schakelen en weer normaal te doen.

“Nee. Ik heb geruild met een collega die volgende week naar een verjaardag moet en liever vandaag wilde werken. Ik heb de hele avond voor me. En de hele nacht ook’, zei hij met een bittere ondertoon in zijn stem.

“Goed’, stemde Saskia toe. “Goed. Ik ga met je eten, op één voorwaarde: dat er niet gesproken wordt over je nieuwe baan, noch over mijn carrière. En als ik je betrap op een complimentje verlaat ik het restaurant stante pede.’

“Nog meer voorwaarden?’ informeerde Rens rustig.

“Ja’, zei Saskia ferm. “De avond is voor jou, maar de nacht wil ik alleen doorbrengen. En dat is mijn laatste woord daarover.’

Ze sloeg haar ogen neer, maar ving nog net een geamuseerde flits op die plotseling in zijn blauwe ogen kwam.

“Afgesproken’, zei Rens.

4

Het etentje werd een onverwacht succes. Rens had haar meegetroond naar een verre van trendy buurt, maar het nieuw-zakelijke pandje in de voormalige oostelijke havenbuurt bleek onderdak te bieden aan een onverwacht stijlvol restaurant. De Franse eigenares kwam hen persoonlijk begroeten en paste de gerechten aan hun smaak aan. Rens en zij hadden veel plezier toen ze het mandje rauwe groenten zagen dat doorging voor 'crudités'. Maar ze genoten eendrachtig van de kreeftesoep die bereid was met verse kreeft. Naarmate de maaltijd vorderde kreeg Saskia zelfs het idee dat Rens en zij het heel goed zouden kunnen vinden. Toen ze aan het digestief zaten, kwam de eigenares hen gezelschap houden. Ze dronk meer van de koppige Armagnac dan Saskia voor mogelijk had gehouden en wilde ook haar glas steeds bijschenken. Saskia had al haar overredingskracht nodig om haar daarvan te weerhouden. Tot haar verwondering wist Rens het enthousiasme de Française vriendelijk af te remmen. Toen ze het restaurant verlieten konden ze terugzien op een alleszins geslaagde avond.

Maar Rens bracht haar niet thuis. In plaats daarvan reed hij naar het centrum en parkeerde daar. Even later betraden ze de hal van de oudste bioscoop van de stad, die bekend stond om zijn rijke inrichting uit de tijd dat een cinema nog een cultuurpaleis was. Saskia protesteerde niet toen hij kaartjes bestelde, maar schrok wel even van de titel van de film: *Sappige Liefde*. Gelukkig was het niet het soort verhaal waarvoor ze had gevreesd. Het was een - alweer Franse - komedie met veel misverstanden en ze was in een opperbeste stemming toen ze de zaal uitkwamen. In de foyer liep Rens plotseling op iemand toe. Saskia was zich bewust van een licht gevoel van teleurstelling toen ze Paul Kay herkende, de chef-dag van de krant. Hij was in gezelschap van

een veel jongere vrouw met een paardestaart. Deze ontmoeting zou natuurlijk uitdraaien op een gezamenlijk drankje in een gelegenheid in de buurt, en Saskia was zich gaandeweg gaan verheugen op een laatste half uurtje met Rens alleen.

Het ging zoals ze had verwacht. Kay nodigde hen uit mee te gaan en even later zaten ze in een stemmig café aan een druk plein waar het zelfs op dit late uur gonsde van leven. Ze zaten bij het raam, zodat Saskia naar buiten kon kijken terwijl de mannen over de krant praatten. De vrouw van Kay, die zich had voorgesteld als Pietertje, was niet erg spraakzaam.

Maar na een tijdje werd ze zich ervan bewust dat gesprek niet zo soepel verliep als je zou verwachten van twee collega's die veel met elkaar te maken hadden. Steeds vielen er stiltes in het gesprek, door Pietertje soms opgevuld met stekelige opmerkingen waar Rens duidelijk geen raad mee wist. Kay deed duidelijk moeite de sfeer aangenaam te houden, maar slaagde daar niet geheel in. Het leek erop of er heel wat onuitgesproken irritaties tussen beide mannen bestonden, en Saskia vroeg zich af in hoeverre deze verhouding van invloed was geweest op Rens' beslissing te vertrekken. Tenslotte vervulde Paul Kay een soortgelijke functie als die welke Rens in zijn nieuwe werkkring zou krijgen. Zou hij dezelfde baan bij deze krant geambieerd hebben, dan zou hij onvermijdelijk te maken hebben gekregen met Kay. En Saskia zou er een eed op hebben willen doen dat dat niet zonder botsingen gepaard zou zijn gegaan.

Eindelijk gaf Pietertje door een reeks ostentatieve geeuwen te kennen dat het samenzijn haar verveelde, en stond Kay met een verontschuldiging op. Saskia's katterige gevoel werd echter nog versterkt toen Rens ook aanstalten maakte te vertrekken. Dit was dus het einde van wat hun enige avond samen zou zijn. Ondanks haar felle woorden van die middag voelde Saskia een steek van teleurstelling. De avond had zo'n plezierig verloop gehad. Het was jammer dat die op deze manier als een nachtkaaars uit moest gaan.

Maar toen ze in de zwoele nachtlucht stonden, stelde Rens voor de avond te besluiten in een dancing in de nabijheid, die hij

kende van eerdere bezoeken. Hij was er eens met een paar collega's heen gegaan, zei hij, maar hij verwachtte niet hen juist deze avond tegen te komen.

“Ik houd me aan je voorwaarden, wees gerust”, zei hij. “Maar ‘avond’ is een rekbaar begrip. Ik zou het jammer vinden er nu al een einde aan te maken.”

Saskia's hart sprong op. Van dansen hield ze, en ze was er helemaal voor in ook deze kant van Rens te leren kennen. Tot nu toe had hij zich onberispelijk gedragen. Lopend begaven ze zich op weg naar de discotheek. Onderweg vertelde Rens haar dat hij het nooit had kunnen vinden met Pietertje, die vroeger reactiesecretaresse was geweest. Volgens Rens had ze hem nooit kunnen uitstaan.

“Zij is een feministe van de militante soort. Zij vergaf het mij niet dat ik een man ben”, zei hij. “Ik hoop niet dat jij ook zulke meningen bent toegedaan, anders zal het met onze samenwerking nooit iets worden.”

Saskia had geen zin op dat gespreksonderwerp in te gaan en nadat ze hem verzekerd had dat ze weliswaar geëmancipeerd, maar zeker niet feministisch genoemd kon worden, bracht ze een ander thema ter sprake.

Even later was van praten helemaal geen sprake meer. De muziek in de dansgelegenheid maakte een gesprek dat verder ging dan: ‘Wil je nog wat drinken’ onmogelijk. Niettemin genoot Saskia intens. Rens kwam helemaal los op de dansvloer, en het was of de discjockey haar verlangen aanvoelde want hij draaide alleen romantische muziek die iets anders dan intiem dansen belachelijk maakte. Saskia liet zich in Rens' armen wegzinken en gaf zich over aan de gelukzaligheid van het moment. Ze wilde dat er nooit een einde aan de avond hoefde te komen.

Toch nog onverwacht kwam dat einde. Tamelijk abrupt maakte Rens zich van haar los, en gaf te kennen dat hij weg wilde. Onderzoekend keek Saskia hem aan, maar ze las in zijn ogen niets anders dan een beschermende vriendelijkheid. Met schrik zag ze dat het al over drieën was, en ze moest hem gelijk geven toen hij zei dat ze haar nachtrust hard nodig had en dat het de hoogste

tijd was naar bed te gaan. Veel te snel naar haar zin bracht hij zijn auto voor haar huis tot stilstand.

Saskia bedwong de neiging hem binnen te vragen voor een laatste drankje. Het afscheid was kort. Het leek bijna of Rens zich schaamde voor zijn eerdere toenaderingspogingen. Een lichte kus op haar wang was alles dat ze kreeg. Ze hield zich voor dat ze ook niet anders kon verwachten, maar toch kostte het haar moeite in slaap te komen. Steeds zweefde het beeld van Rens haar voor ogen en telkens als ze bijna ingeslapen was, voelde ze zijn kussen weer en schrok ze koortsig op.

De volgende ochtend bleek dat koortsige gevoel nog niet verdwenen. De thermometer bevestigde dat haar temperatuur een paar graden boven normaal lag en Saskia kwam tot de conclusie dat ze kou moest hebben gehad. Ze besloot het bezoek aan de galerie uit te stellen. De kunstwereld kon het nog wel een dagje zonder haar werk stellen.

Een blik op de kalender bracht haar tot het besef dat ze jarig was vandaag. Door alle emoties van de laatste dagen was dat haar helemaal door het hoofd geschoten. Meestal nodigde ze een paar goede vrienden en naaste familie uit, maar met deze verkoudheid viel daar niet aan te denken. Alleen al de gedachte aan boodschappen doen was haar te veel.

Ze bracht de dag door in bed, met een romannetje en zonder de krant. Ze wilde vandaag niet aan haar problemen hoeven denken. De telefoon ging enkele keren, maar ze nam niet op en trok ten slotte de stekker uit het contact. Ze sliep een paar uur, en werd wakker van de deurbel. Eigenlijk wilde ze niet opendoen, maar toen er een tweede keer werd gebeld werd de nieuwsgierigheid haar te machtig. Ze sloeg een kimono om en deed open, in de veronderstelling dat iemand van de familie zich haar verjaardag herinnerd had.

Tot haar ontsteltenis stond Rens op de stoep. Hij had een grote bos witte rozen in zijn handen die hij haar zonder verdere plichtplegingen toestak. Hij wierp een bezorgde blik op haar en stapte over de drempel. Haar onverzorgde voorkomen scheen hij niet op te merken, evenmin als de koortsblosses op haar wangen.

“Maar...’ bracht Saskia uit terwijl ze de deur sloot en de kimono dichter om zich heen trok. “Ik heb niet op bezoek gerekend. Om je de waarheid te zeggen lag ik ziek in bed.’

“Dus daarom nam je de telefoon niet op’, zei Rens. “Ik heb je wel zes keer gebeld vandaag.’ Zonder te aarzelen liep hij door naar de slaapkamer en sloeg het dek op. “Kruip gauw weer onder de wol. Ik zal iets voor je klaarmaken.’ Toen ze goed en wel lag, verdween hij naar de keuken om een kwartiertje later terug te komen met een kopje bouillon en een paar crackers. Hij zag er nauwlettend op toe dat ze die naar binnen werkte.

Saskia verbaasde zich over zijn zorgzaamheid. Was dit een man die een leidinggevende functie bij een vooraanstaande krant zou gaan vervullen? Was dit dezelfde Rens die beweerd had dat je van vrouwen meer last dan gemak had? Het was bijna niet voor te stellen, maar ze genoot ervan zolang het duurde.

Nadat ze een half uurtje gebabbeld hadden, trok Rens zich terug met de mededeling dat ze wat moest proberen te slapen. Saskia liet zich wegzakken in een dromerige roes waarin ze steeds meende de stem van Rens te horen. Maar ze was te loom om echt wakker te worden en te verifiëren of hij er echt was en werkelijk die liefkozende woordjes mompelen. Vaag vroeg ze zich af of ze misschien niet uit die mooie droom gehaald wenste te worden, omdat ze bang was dat die niet meer dan dat was, een droom. Maar ze was te afwezig om een antwoord op die vraag te formuleren.

Ze moest geslapen hebben, want plotseling werd ze wakker. Verbaasd bracht ze haar hand naar haar mond, die leek te tintelen van een aanraking die pas geleden moest hebben plaatsgehad. Met haar vingertoppen ging ze langs haar lippen. Daarna sloeg ze haar ogen op, maar als ze al verwacht had Rens te zien, werd ze daar toch in teleurgesteld. Wel zag ze een briefje op het nachtkastje liggen. Ze griste het naar zich toe en las wat Rens haar geschreven had: ‘Lieve Saskia, toen ik zeker wist dat je in een diepe slaap was gevallen, ben ik gegaan. Je hebt je rust nodig. Maar je kunt er zeker van zijn dat ik terug kom. Word maar gauw weer gezond. Je R.’

Op dat moment hoorde ze de voordeur zachtjes dichtgaan. Het kon dus nog maar enkele ogenblikken geleden zijn dat Rens haar slaapkamer verlaten had. En wat zij gemeend had te voelen, was wel degelijk een echte kus geweest.

Naar adem snakkend liet Saskia zich in de kussens terugzakken. Haar hart ging als een razende te keer. Wat was dit nu? Kon een enkele kus van een bijna-vreemde haar zo van slag brengen? Het moest aan haar ziekte liggen. Als ze eenmaal van haar koorts verlost zou zijn, zouden die dwaze hartkloppingen die het dek nu op en neer deden gaan, ook wel snel tot het verleden behoren. En met de gedachte aan Rens' staalblauwe ogen, die zich nu onverbiddelijk aan haar opdrong, zou ze dan ook wel raad weten.

Maar het duurde lang voordat de slaap zich weer over haar ontfermde. En toen zij de volgende ochtend wakker werd, bracht de herinnering aan haar dromen van die nacht haar aan het blozen. Er was geen twijfel aan wie de hele nacht de hoofdrol in de koortsige droombeelden had gespeeld. Het was tijd dat de zich eens ernstig het hoofd zou breken over de vraag welke rol in haar leven ze bereid te geven aan de rijzige man met de blauwe blik.

5

Martin Luther Rensenbrink was niet ontevreden over zichzelf. Het was nog maar een paar weken geleden dat hij Saskia voor het eerst had aangesproken en nu had hij de vrouw over wie hij zo vaak had gedroomd niet alleen in zijn armen gehouden maar ook nog een contract met haar afgesloten dat garandeerde dat hij haar nog jaren lang zou kunnen zien. Terwijl hij van de deur van het pand waar Saskia woonde naar zijn open rode sportwagen liep, betrakte hij zichzelf erop dat hij een melodietje neuriede: “Chanson d’amour... ratatatata’. Hij werd boos op zichzelf en staakte geïrriteerd het gezang. Dat was immers de muziek die werd gespeeld toen Charlotte en hij elkaar voor het eerst ontmoetten. Charlotte, dacht hij bitter, die nu misschien onder de Australische zon aan het strand lag van de ruime toelage die hij haar elke maand zond. Charlotte die hem zo vaak had bedrogen dat zelfs hij op het laatst de waarheid onder ogen moest zien en een advocaat inschakelen. Ze had hem verweten dat hij haar door zijn avonddiensten uit huis en in de armen van andere mannen had gedreven. Maar nooit zou hij de triomfantelijke blik in haar ogen vergeten toen hij haar vertelde dat hij wilde scheiden. “Goed, maar op mijn voorwaarden’, had ze gezegd.

Wat die voorwaarden waren, werd hem al heel snel duidelijk. Achteraf begreep hij niet hoe hij zich zo in haar vergist kon hebben. Twee grote liefdes had Charlotte in haar leven: zichzelf en geld, en ze had nu eindelijk de kans gezien beide doelen te dienen. Haar liefde voor haar man was nooit meer dan oppervlakkig geweest, al had Rens zichzelf in het begin wijs gemaakt dat ze hartstochtelijk van elkaar hielden. zijn gevoelens voor Saskia hadden hem duidelijk gemaakt wat er aan zijn huwelijk ontbroken had. Voor het eerst ging hartstocht gepaard met een oneindig gevoel van tederheid en een drang haar te bezitten, die hij voor

Charlotte nooit op had kunnen brengen.

Rens had zichzelf verwenst dat hij het advies van zijn vader, de rijke industrieel Luther Marten Rensenbrink, in de wind had geslagen. Verblind door een, naar hij nu inzag, dwaze bevestiging had hij niet willen luisteren naar de welgemeende adviezen van de grijzende oude man die hem bezworen had het familiekapitaal buiten het huwelijk te houden. Rens had altijd geweigerd zijn vader op te volgen in het familiebedrijf, dat pijpen produceerde voor de Europese en Amerikaanse markt en een paar honderd werknemers in dienst had. Wel had hij een aanzienlijk aandelenpakket in zijn bezit waarvan de waarde enkele miljoenen gulden bedroeg en dat hem in staat had gesteld onbekommerd te leven en een beroep te kiezen dat uitzonderlijk weinig opbracht, financieel gesproken.

Charlotte was zakelijker ingesteld dan hij had verwacht. De afkoopsom van een miljoen gulden contant die hij haar bood voor de scheiding, had zij lachend van de hand gewezen. Vijftig procent van zijn aandelen had zij gevraagd, anders dreigde zij de publiciteit te zoeken met een proces waar alle schandalen van de familie de revue zouden passeren.

Eerst viel het Rens nog mee dat zij zich ook bekommerde om de opvoeding van de kinderen, maar al snel werd hem duidelijk dat ook hier geld een hoofdrol speelde. Maandelijks maakte hij uiteindelijk een bedrag aan Charlotte over waarvan een gezin ruim kon leven.

Rens stapte in de auto en liet zich behaaglijk in de leren kussens glijden. Met spijt keek hij naar de lege fauteuil naast zich. In gedachten zag hij het levendige warme lijf van Saskia zich hier genoeglijk in uitrekken, haar armen naar hem uitstrekkend... hij schudde zijn hoofd, alsof hij zijn wensdromen van zich af wilde schudden, en startte de motor.

Voor het eerst besepte Rens dat de lange uren die hij in het redactielokaal doorbracht een vlucht waren geweest voor Charlotte. Het samenzijn met haar was hem al gauw tegen gaan staan. Hun gesprekken bewogen zich altijd op het praktische, zo niet banale vlak. Geld, geld, geld, en de manieren waarop Char-

lotte haar leven wilden veraangenamen waren het hoofdonderwerp geweest. Voor zijn toekomstplannen had zij nooit oor gehad. Zij bleef er maar op aandringen dat hij zijn geliefde krantevak vaarwel zou zeggen.

Het was al jaren zijn liefste wens om eerst hoofdredacteur en vervolgens eigenaar te worden van een krant. De weg naar het hoofdredacteurschap had hij al ingeslagen. Het regionale dagblad dat hem had aangenomen bood hem in dat opzicht uitstekende vooruitzichten. Maar door de exorbitante eisen van Charlotte was zijn financiële positie aanmerkelijk verslechterd en was het voorlopig niet erg waarschijnlijk dat hij erin zou slagen een meerderheidsbelang in een dagbladonderneming te verkrijgen.

Rens zag, terwijl hij langzaam de straat uitreed, heel andere beelden voor zich dan de verlaten weg: Charlotte in het Parijse restaurant waar zij - toevallig, dacht hij toen - tegen hem opliep zodat een scheut rode wijn van het glas dat hij in zijn hand hield, in haar diepe décolleté terecht kwam. Hij kon zich niet herinneren dat hij eerder zo gebloed had, maar de jonge vrouw leek het niet erg te vinden. De wijn liep van haar haar in de hals, waarop ze zich voorover boog en haar lokken schudde, zodat Rens, of hij het wilde of niet, de zacht-glanzende huid van haar borsten kon zien. De adem was hem in de keel gestekt en hij kon slechts met de grootste moeite zijn ogen dwingen naar omhoog te gaan; langs de welving van haar sleutelbeenderen waarop sensueel wat wijndruppels lagen, langs de lijn van haar hals, langs de lange oorbellen die zij droeg, naar haar lachende donkere ogen die hem opnieuw diep deden blozen.

“Het spijt me”, bracht hij uit. Charlotte had opnieuw naar hem gelachen. “Het kan u wel spijten maar misschien heb ik er meer aan als u mij even helpt”, zei ze. “Ik plak geloof ik een beetje. Gelukkig is het niet mijn nieuwste jurk en’ - ze wierp een blik op Rens’ smetteloze witte kostuum - “gelukkig heeft u zelf geen wijn op uw prachtige pak gekregen.’

Wat onhandig had Rens haar zijn zakdoek gereikt en dat was het begin geweest van een onstuimige verhouding, die al binnen een

maand had geresulteerd in het onbezonnen huwelijk.

En nu was Saskia in zijn leven gekomen. De argeloze, integere, en vooral mooie Saskia. Wat een verschil met de vrouw die hem korte tijd gelukkig, en lange tijd ongelukkig had gemaakt! Een stoplicht sprong op groen, maar Rens zag het niet. In gedachten zag hij haar weer voor zich, zoals ze met een beslist gebaar het springerige haar in de nek had gegooid en hem haar hand had toegestoken. "Goed, ik doe het", had ze gezegd met een na haar ziekte nog enigszins nasale stem. "Ik trek met je mee naar het einde van de wereld." Ze had erbij gelachen om duidelijk te maken dat het een grapje was, maar hij had toch gemeend iets onzekers in dat lachje te horen, alsof er meer waarheid in zat dan ze wel wilde toegeven.

Achter hem werd getoeterd en haastig liet hij de koppeling opkomen. Met een woest gebrul spoot de sportwagen weg. Rens besloot zich te vermennen en zijn gedachten bij de komende avond te bepalen. Hij was tenslotte nog altijd eindredacteur en verantwoordelijk voor de inhoud van de krant van de volgende dag. Zijn liefde voor de jeugdige illustratrice mocht zijn bijna even grote liefde voor het vak niet in de weg staan, nam hij zich ferm voor. De volgende morgen stond Rens al vroeg op. Hij had een drukke dag voor de boeg met diverse besprekingen op de agenda en hij wilde bovendien een gesprek hebben met Kellerman. Diens gedrag irriteerde hem mateloos. Vroeger had de geslaagde hoofdredacteur nooit enige aandacht aan Rens geschonken maar sinds hij zijn ontslag had ingediend leek het wel of hij het met iedereen over het vertrek van zijn ondergeschikte naar het regionale dagblad moest hebben. Rens was vast van plan hem te vertellen dat hij een contract zou afsluiten met Saskia en hij verheugde zich al bij voorbaat op het gezicht dat Kellerman zou trekken als hij begreep dat zelfs zijn royale aanbieding niet genoeg zou zijn om Saskia vast aan zijn krant te verbinden. Terwijl Rens zich schoor dacht hij aan de andere plannen die hij met Saskia had. Hij stelde zich voor hoe zij straks samen door de smalle straatjes van de provincieplaats zouden slenteren en hoe zij fiets- en wandeltochten door de omgeving zouden maken.

Omdat hij behoefte had uiting te geven aan zijn uitgelaten stemming nam hij de telefoon en draaide het nummer van de bloemist van wie hij wist dat die de speciale voorkeur van Saskia had en bestelde twintig rode en witte rozen.

Rozen... Nee, voor Charlotte was dat niets geweest. Rens keek peinzend voor zich uit toen hij de hoorn op de haak had gelegd. Charlotte hield vooral van wilde orchideeën en geen bloem die beter bij haar paste. Ze waren bedwelmend door hun schoonheid maar vooral duur en opvallend. Na die eerste nacht in het Parijse appartement van Charlotte moest hij haar er vele tientallen hebben geschonken. Rens was in Parijs geweest voor een zakelijk bezoek aan een succesvol weekblad waarmee zijn toenmalige werkgever veel contacten had. Zijn ontmoeting met Charlotte kon niet toevalliger tot stand zijn gekomen. Normaal gesproken kwam zij nooit in het restaurant waar zij elkaar hadden getroffen, maar zij had er met een klant gedineerd van het advocatenkantoor waar zij tijdelijk werkte na het voltooien van haar internationale rechtenstudie.

Enmaal, zo herinnerde Rens zich terwijl hij het scheerschuur met een lichtblauwe handdoek uit zijn hals verwijderde, had hij Charlotte rozen gegeven. Ze waren toen al beiden terug in Nederland en hadden de kennismaking hernieuwd. Rens had haar ten huwelijk gevraagd terwijl hij haar een bos rozen overhandigde. "Rozen zijn eigenlijk te romantische bloemen voor mij meneer Rensenbrink", had Charlotte met een ernstige blik in haar ogen gezegd. "Ik ben van mening dat het huwelijk een zeer ernstige en zakelijke affaire is." De bloemen had hij mee teruggenomen maar Charlotte had niettemin spontaan ja gezegd op zijn aanzoek.

Maar gelukkig behoorde deze donkere periode tot het verleden. Nadat hij de bloemist nogmaals had gebeld om zijn bestelling te veranderen in vijf boeketten van in totaal honderd rozen, stapte Rens opgewekt in zijn auto en reed naar de redactie. Hij was er zeer vroeg voor zijn doen maar de eerste was hij toch niet. Hij trof er al Elisabeth van Rossum, een jonge vrouw die sinds kort op de binnenlandredactie werkte. Zij had enige tijd geleden haar

opleiding voltooid en hoewel zij zonder meer uitstekend haar werk deed, was zij een aantrekkelijke verschijning. Zij had lange hoge benen die zij accentueerde door de korte rokken die zij droeg. Vaak had zij twee verschillende schoenen aan en toen hij haar daar een keer tactvol op had getracht te wijzen was zij in hees schaterlachen uitgebarsten, waaruit hij opmaakte dat jongelui tegenwoordig vaker schoenen droegen in verschillende kleuren. Voorts had zij lang blond haar dat royaal over haar schouders golfde en droeg zij vaak provocerend strakke T-shirts die haar ronde vormen beslist niet verborgen. Zulke details hadden hem vroeger met bitterheid vervuld, en hem een vaag gevoel van eenzaamheid gegeven. Nu leken ze bij te dragen aan zijn juichende stemming.

Er deden over haar vele roddels de ronde waaraan Rens echter weinig geloof schonk. Zo ging het verhaal dat zij een relatie had gehad met de chef van de fotoredactie Dorus Kaakebeen maar enig bewijs daarvoor was niet voorhanden, evenmin als voor de bewering dat zij tijdens late dienst wel eens een buikdans op de bureaus had uitgeoefend, en niet eens onder invloed van alcohol. Rens hield het er maar op dat de roddels afkomstig waren van de vele strijdbare lesbiennes die ter redactie waren aange-steld om de krant een schijn van progressief karakter te geven, hoewel zij voornamelijk uitblonken in het schrijven van weinig verrassende artikelen over de seksuele omgang tussen glazenwassers en hun cliënten, en de discriminatie van bewust werkeloze, gescheiden allochtone gehandicapten. Wellicht konden deze actievoersters niet goed tegen de duidelijk gezonder instelling van Elisabeth.

Terwijl hij aan zijn eerste bekertje koffie nipte probeerde hij Saskia's nummer te bellen, maar net als de vorige dag werd er niet opgenomen. Ze had hem weliswaar gewaarschuwd dat ze de komende tijd druk zou zijn met het afwerken van lopende verplichtingen, maar toch kon hij een licht gevoel van teleurstelling niet onderdrukken. Elisabeth leek zeer verdiept in het artikel dat zij aan het redigeren was. Af en toe trok ze onnadenkend haar T-shirt recht waardoor hij duidelijk haar tepels kon waarnemen.

Rens glimlachte. Zulke dingen riepen niet de minste lichamelijke reactie bij hem op nu hij met hoofd en hart bij Saskia was.

6

Op dat moment ging de deur van het redactielokaal open en trad Kellerman binnen. Verbaasd zag Rens dat deze niet zoals zijn gewoonte was rechtstreeks op zijn eigen kamer afstevende om zich vervolgens terug te trekken achter de gesloten deur. De redactie-leider liep recht op hem toe en stak joviaal de hand uit zodat Rens half onhandig opstond en de handdruk beantwoordde. “Goedemorgen collega’, lachte Kellerman breeduit, om daarna zijn stem wat te laten zakken en na een duidelijke hint in de richting van Elisabeth op te merken: “Jullie zijn al vroeg weer bij de pinken.’ Rens negeerde de duidelijke suggestie die uitging van deze woorden en keek Kellerman neutraal aan. Vanuit zijn ooghoeken nam hij waar hoe Elisabeth blozend zogenaamd verdiept was in haar werk. Kellerman knipoogde naar Rens, maar hij reageerde er niet op.

“Kun je zo over een half uurtje komen. Voordat je hier weggaat willen we nog een keer je advies hebben. Knuist en Hoordeman komen ook’, zei de hoofdredacteur. Rens had horen verluiden dat belangrijkste concurrent van het dagblad een tegenoffensief voorbereidde en zijn doelgroep aan het uitbreiden was van de wat oudere, gesettelde lezer naar de jongere intellectueel. Op de laatste groep dacht men bij Kellermans krant nu juist het monopolie te hebben. Maar de jonge lezers liepen tegenwoordig bij bosjes weg, vermoeid als zij waren geworden door de lange grijze verhalen die de ene na de andere wereldverbeteraar in de krant liet afdrukken. De opmerkelijkste bijdrage op dit gebied was een artikel geweest dat ongeveer een maand tevoren in de krant had gestaan en waarvan de conclusie had geluid dat vrouwen in de tandartsstoel zich meer bedreigd achtten door de boor dan door de arts, maar die toch vonden dat zij gediscrimineerd werden in hun onderliggende positie. Via een stroom ingezonden brieven hadden talrijke lezers hun instemming betuigd, met name de lesbo-anarchistische werkgroep Poezemien. Voor wat zich

van dag tot dag in de echte wereld voordeed ruimde het dagblad steeds minder ruimte in. De hoofdredactie - waartoe behalve Kellerman Hoordeman en Knuist behoorden - probeerde nu de bakens te verzetten. Rens nam aan dat Kellermans vraag op deze kwestie betrekking had.

Hij knikte in gedachten en beloofde Kellerman dat hij zich op tijd zou melden. Waarom zou de geleerde hoofdredacteur de mening op prijs stellen van iemand die binnen afzienbare tijd een andere werkgever zou hebben? Hij werd in zijn overpeinzingen gestoord door Elisabeth die een tekening omhoog hield.

“Hoe vind je die, Rens?” zei ze vragend. Rens was verrast. Hij herkende de stijl maar al te goed: de tekening was gemaakt door Saskia en stelde een man voor die een vrouw over de wang streek. De vrouw schepte daar kennelijk behagen in.

“Leuke tekening hè”, zei Elisabeth, ‘jammer dat die bij zo’n verhaal komt over vrouwen die voortdurend klagen dat ze belaagd worden door hun chef maar uiteindelijk wel allemaal bij hem in bed belanden.’

Rens knikte tevreden. Opnieuw gaf Elisabeth blijk van een fikse portie gezond verstand. Met deze jonge vrouw had hij altijd goed kunnen opschieten en zij behoorde tot de weinigen die hij straks zou missen. Hoewel... zou dat nodig zijn? Het zou misschien geen gek idee zijn behalve Saskia ook deze collega naar de provincie te halen. Hij had dan misschien met haar niet dezelfde bedoelingen, maar het zou zeker voordelen van andere aard opleveren. Saskia zou zich ongetwijfeld beter op haar gemak voelen tussen de provincialen als zij een wat meer wereldwijze vriendin in de buurt had.

Hij boog zich voorover naar Elisabeth. “Heb hij al een lunchafspraak?” vroeg hij. Elisabeth schoot in de lach.

“Eigenlijk kan ik dat nu niet meer doen na het verhaal over de wantoestanden op dit gebied dat ik zojuist heb gecorrigeerd”, zei ze terwijl ze een blikken doosje met tabak openmaakte. “Bovendien doen allerlei verhalen de ronde dat jij alleen lunches hebt met collega’s als je daar een bepaalde bedoeling mee hebt. Maar ik ben zeer nieuwsgierig wat mij uiteindelijk de eer van deze uit-

nodiging verschaft. Trouwens', vervolgde zij terwijl zij nadenkend aan het vloeitje likte en naar de tekening keek die op haar bureau lag, 'nu ik goed kijk heb je wel iets van de man op deze tekening. Dat maakt me nog nieuwsgieriger.'

Rens keek geschrokken naar de plaat waaronder de schijnbaar slordige handtekening van Saskia stond. Tot zijn verbazing zag hij dat zij gelijk had. De man die hier geportretteerd stond, leek zo overduidelijk op hem dat het bijna gênant was. Nu hij het eenmaal had gezien was er geen ontkennen meer aan; ook Elisabeth vond de gelijkenis kennelijk treffend. Hij vroeg zich af of er meer collega's waren geweest die dat zouden hebben gezien en of er misschien op grond daarvan al verhalen over hem de ronde waren gaan doen.

Nu hij erover nadacht kon de opmerking die Elisabeth zojuist had gemaakt ook daarmee te maken hebben. Had men hem met Saskia gesignaleerd en had de immer wakende tamtam daar al gevolgtrekkingen uit gemaakt? Of doelde Elisabeth op de geruchten die Kellerman verspreidde over het weggopen van medewerkers van het dagblad? Hij besloot Elisabeth daar straks uitvoerig over aan de tand te voelen. Intussen werd hij een beetje boos op Saskia, die hem op deze wijze het leven op de redactie nog moeilijker dreigde te maken. Hij zou Saskia duidelijk laten merken dat zulke grappen te ver gingen.

Hij durfde niet te denken aan de mogelijkheid dat Saskia hem niet bewust had geportretteerd, maar dat haar fantasie met haar op de loop was gegaan. Het was theoretisch mogelijk dat zij de man op de tekening onbewust zijn trekken had meegegeven. Rens balde zijn vuisten van bedwongen vreugde. Dat zou betekenen dat zij net zozeer naar hem verlangde als hij naar haar. Wat zou er gebeuren als er morgen honderdduizenden kranten werden gedrukt met deze tekening en de aanstaande collega's van het regionale dagblad hem meenden te herkennen in wat toch een pijnlijke situatie kon worden genoemd? Hij bestudeerde de tekening nogmaals om te zien of de vrouw op de tekening enigerlei gelijkenis vertoonde met iemand die hij kende. Vreemd genoeg herkende hij vaag de trekken van Charlotte.

Dat kon toch niet. Rens vermande zich. Nu sloeg zijn verbeelding toch werkelijk op hol. Dat Saskia en Charlotte elkaar zouden kennen was absoluut uitgesloten en er bestond zelfs geen enkele kans dat zij elkaar ooit zouden ontmoeten.

Rens wierp zijn lege bekertje in de prullebak - het ronde archief werd dat hier genoemd - en stond op om naar Kellerman te gaan. Bij de deur liep hij tegen Hoordeman op. Toen hij het riant ingerichte vertrek betrad, zag hij nog net dat Kellerman het vellekje waarop hij kennelijk tijdens het voorgaande gesprek aantekeningen had gemaakt, verfrommelde en in de prullenmand gooide. De term 'het ronde archief' was nergens zo goed op van toepassing als op de prullebak van Kellerman. Als hij met wie dan ook van de redactie overlegd had, stuurde hij daarna een memo met een korte samenvatting, dat geen enkele overeenkomst vertoonde met het werkelijke gesprek. Kennelijk viel adjunct Hoordeman al geen betere behandeling ten deel. Het was het onderwerp van veel cynische grappen op de krant. Rens nam zich voor om, als hij eenmaal hoofdredacteur zou zijn, wat zorgvuldiger met zijn ondergeschikten om te springen.

Zoals hij half en half verwacht had, begon Kellerman over de probleem van de weglopende abonnees.

“Ze vertrekken niet alleen naar de landelijke concurrent, maar ook en vooral naar de regionale bladen”, zei hij. “Jij als toekomstig hoofdredacteur van zo’n dagblad moet je daar toch een theorie over hebben gevormd.”

Rens trok verrast zijn wenkbrauwen op. Hij was zich er niet van bewust dat - behalve hijzelf - ook anderen hem zagen als toekomstig hoofdredacteur. Hij liet echter niets merken van zijn verbazing.

“De regionale bladen hebben hun binnen- en buitenlandse berichtgeving versterkt”, begon hij. “Daarbij bieden ze hun medewerkers een aangenaam werkklimaat, doordat ze niet zo’n logge organisatie vormen. Dat heeft veroorzaakt dat veel uitstekende journalisten hun werkkring bij de landelijke bladen verruilen voor een functie bij een regionaal blad.”

“Juist”, knikte Kellerman. “Dat was ook mijn veronderstelling.

“Wat zouden wij hieraan kunnen doen, denk je?”

Rens glimlachte even.

“Je bent bij mij aan het verkeerde adres”, zei hij. “Nog even en ik ben een van die concurrenten.”

“Nog even?” zei Kellerman scherp. “Ik heb anders de indruk dat je al bezig bent onder mijn duiven te schieten. “Ik krijg net een brief van Saskia Waver die aan duidelijkheid niets te wensen overlaat. Bovendien heeft Elisabeth van Rossum mij te kennen gegeven dat zij van plan is een andere werkkring te zoeken. Ik dacht zo dat jij ook daar wel meer van zou weten.”

Rens was oprecht verbaasd. Wilde Elisabeth weg? Dan was hij geen dag te vroeg met zijn uitnodiging voor de lunch. Maar hij prees zich gelukkig dat hij oprecht kon ontkennen dat hij hiervoor verantwoordelijk was. Met Saskia lag het natuurlijk anders. Maar zij was niet in vaste dienst bij de krant en van ‘wegkopen’ was dus geen sprake. Hij suste Kellerman door hem voor te houden dat zij ook in de nieuwe situatie freelancer zou zijn en dat het Kellerman vrij stond haar te proberen over te halen voor zijn dagblad te blijven werken.

Toen hij de kantoortuin weer in kwam, was het tijd voor de dagelijkse vergadering. Hij voelde er vandaag weinig voor zich met de anderen te buigen over de produktie van de vorige dag, en daarom stelde hij Elisabeth voor vast te gaan eten. Ze sprong meteen overeind en volgde hem naar de lift. Ze drukte op de knop die NAAR BOVEN betekende, maar Rens zei:

“Ik had eigenlijk niet de kantine in gedachten. Ik zou liever het gebouw uitgaan.” Hij noemde de naam van een trendy restaurant buiten de stad. Even later zaten ze in zijn comfortabele sportwagens.

De maaltijd verliep zeer genoeglijk. Rens bestelde een fles Chablis bij hun sole meunière en ze keuvelden een tijdje over koetjes en kalfjes totdat Rens voorstelde dat zij zijn voorbeeld zou volgen en ook zou overstappen. Deze keer vermeed hij het woorden te gebruiken die voor dubbele uitleg vatbaar waren.

Elisabeth reageerde dan ook zeer zakelijk. Ze vertelde hem dat ze iets dergelijks al had overwogen; ze nam zijn aanbod met

beide handen aan. Haar moeder woonde in dat deel van het land en die werd eigenlijk te oud om voor zichzelf te kunnen zorgen. Wel vroeg ze of hij wilde denken over de financiële invulling van hun overeenkomst. Rens beloofde nog diezelfde middag zijn nieuwe werkgever te polsen. Ze spraken af zodra hij meer wist bij een dineetje verder te spreken over de kwestie.

Rens was tevreden over zichzelf. Als het zo doorging kon hij wat hij al als 'zijn' krant beschouwde opstuwen tot een geduchte concurrent van zijn huidige werkgever. En wat belangrijker was: hij zou er een kwaliteitsprodukt voor maken waarvan hij tezijnertijd met genoeg eigenaar zou zijn.

Op de terugweg was Elisabeth zwijgzaam, totdat ze plotseling opmerkte:

“Zeg, klopt het dat ik Charlotte gisteren in de stad heb gezien? Ik wist niet dat ze terug was.’

Door de schok verloor Rens een ogenblik de macht over het stuur en het duurde even voordat hij dat gecorrigeerd had.

“Wat zeg je?’ bracht hij uit. “Charlotte? Waar heb je die gezien?’

“Sorry dat ik je aan het schrikken maakte. Het leek me dat jij de eerste zou zijn die van haar terugkeer op de hoogte was. Het was op een feestje bij een uitgeverij. Eerlijk gezegd had ik de indruk dat zij de vriendin was van de directeur; ze hing nogal opzichtig aan zijn arm.’

Elisabeth nam nooit een blad voor de mond, en voor het eerst was Rens daar blij om. Nu wist hij tenminste waar hij aan toe was.

Charlotte terug... hij wist niet of hij er blij om moest zijn of niet. Enerzijds gaf dat hem de gelegenheid zijn dochttertjes wat vaker te zien, hoewel het feit dat zijn ex-vrouw hem niet van haar terugkeer op de hoogte had gesteld wel te denken gaf. Maar anderzijds kon hij van Charlotte niets dan moeilijkheden verwachten, zoveel had hij wel geleerd van zijn korte huwelijk.

Weer gingen zijn gedachten naar de tekening die Elisabeth hem die ochtend had getoond. Was het werkelijk toeval dat de afgebeelde vrouw op Charlotte leek? Of was het mogelijk dat Saskia haar ontmoet had? langs zijn neus weg vroeg hij:

“Waren er nog andere bekenden op dat feestje?”

Elisabeth keek hem van opzij onderzoekend aan. Kennelijk vond ze het een vreemde reactie op het nieuws dat zijn vroegere echtgenote weer was opgedoken. Ze vroeg echter niets en antwoordde op neutrale toon:

“O massa’s. Je weet dat wij als journalisten allemaal gemankeerde schrijvers zijn. Dus je begrijpt dat ik er heel wat collega’s tegenkwam. Knuist onder anderen, maar ja, die loopt alle borrels af waar hij echte schrijvers kan ontmoeten.” Ze lachte vrolijk.

“En eh... illustratoren ook wel zeker?” vroeg Rens. Hij hoopte dat ze de spanning in zijn stem niet zou horen.

“Natuurlijk”, antwoordde Elisabeth luchtig. “Siegfried Porto heeft net een kinderboek van onze eigen Adri Bakker geïllustreerd. Hij was er, ongeschoren als altijd, en Adri ook. En een jonge vrouw die ik wel eens op de redactie zie rondlopen, maar ik weet niet hoe ze heet. Ze schijnt een prentenboek gemaakt te hebben, iets heel onconventioneels, werd er gefluisterd. Zo’n rossig type, weet je wel?”

Rens voelde zijn hart een slag overslaan. Saskia. Hij had geweten dat zij Charlotte ergens gezien moest hebben. Illustratoren maakten veel meer gebruik van gezichten die ze werkelijk kenden dat men wel wist. En voor het wulpse type dat als illustratie diende bij het verhaal over intimiteiten op het werk was Charlotte het ideale model. Hij kon alleen maar hopen dat zijn ex-vrouw en het meisje van zijn dromen niet aan elkaar waren voorgesteld.

“Is er iets?” vroeg Elisabeth. “Je ziet zo bleek opeens.”

“Nee”, zei Rens moeizaam. Hij hoorde zelf hoe schor zijn stem klonk. “Nee, er is niets”, herhaalde hij. “Ik ben blij dat het je het me verteld hebt Elisabeth.”

Maar hij nam zich voor om onmiddellijk alles in het werk te stellen Saskia te bereiken. De herinnering aan de desastreuze invloed die zijn ex-echtgenote op zijn leven kon uitoefenen was maar al te levendig.

7

Zonder het licht in haar appartement aan te doen, liep Saskia Waver naar de slaapkamer. Ze schopte haar schoenen uit en liet zich voorover op het bed vallen. Hete tranen doordrenkten weliswaar haar kussen.

Mannen. Haar wantrouwen tegenover hen was terecht geweest. Waarom had Rens haar verteld dat zijn huwelijk verleden tijd was? Daar was nu Charlotte, zijn vrouw, in levende lijve op een receptie opgedoken. Haar verblijf in het buitenland was maar tijdelijk geweest, zei ze; Rens en zij hadden een korte periode van rust nodig gehad. Maar nu was ze er weer en was het nog een kwestie van tijd voordat alle misverstanden tussen hen uit de weg zouden zijn geruimd. Zelfverzekerd had ze naar haar handen gekeken waaraan een ring met een kolossale robijn prijkte. Saskia had de hint maar al te goed begrepen: die ring was een geschenk van Rens.

Het had zo'n gelukkige avond kunnen zijn. Ze had eindelijk de moed gehad haar tekeningen aan een uitgever te tonen en die was onmiddellijk enthousiast geworden. Hij had haar zo snel een contract gestuurd dat het bepaald vleidend was, en haar uitgenodigd voor het jaarlijkse feestje van de uitgeverij, waar hij haar aan tal van mensen had voorgesteld. Saskia had zich opgewonden gevoeld: de doorbraak zou nu eindelijk komen met haar eerste eigen boek, ze had de beslissing genomen om bij de krant van Rens een nieuwe uitdaging aan te gaan, en ze zou elke dag in de nabijheid van de man van haar dromen kunnen zijn. Zo vol was ze van die veranderingen, dat ze tegenover Charlotte onmiddellijk over haar toekomstplannen begonnen was. Wat een klap in het gezicht was het geweest toen Charlotte koeltjes had opgemerkt dat zij natuurlijk degene zou zijn die een huis zou uitzoeken in hun nieuwe woonomgeving. "Ik heb al een aardige villa op het oog", had ze gezegd. "Niet te groot, twaalf slaapkamers en maar vijf badkamers. Maar precies het gezellige stulpje dat Rens

en ik ons altijd hebben gewenst.’

Saskia had het niet kunnen helpen: ze had ter plekke een visioen gehad van de warmbloedige Charlotte in een sexy negligé, wulps tegen Rens aangesteld op een tiggervel voor een haardvuur.

Twaalf slaapkamers! Was dat werkelijk wat Rens zich voorstelde bij ‘een nederig stulpje’? Wat kende zij, Saskia, hem dan slecht. Veel slechter dan Charlotte kennelijk.

Even later had ze zich verontschuldigd en was het pand uitgerend. Blindelings had ze zich de straat op gestort en had verblind door tranen nog net een taxi weten te ontwaren. Op dat moment was ze vergeten dat ze op haar vrolijk opgeschilderde fiets was gekomen. Ze had met verstikte stem haar adres gemompeld, en hier lag ze nu, de wanhoop ten prooi.

Hoe kon ze zich zo vergist hebben! Rens met de grijze ogen en de bijna net zo staalgrijze haren, mooie Rens met de mooie auto en de mooie praatjes, had haar zonder enige moeite zo ver gekregen dat ze alles voor hem zou hebben gedaan, zich volledig aan hem zou hebben overgegeven. Ze wilde hem nooit meer zien! Het liefst had ze de telefoon gegrepen en had Kellerman ter plekke verteld dat ze haar oude contract bij nader inzien toch wilde continueren. Maar Kellerman was waarschijnlijk al weg; in tegenstelling tot de waterdragers der redactie had hij meestal ruim voor borreltijd de krant verlaten. Ze zou natuurlijk het stamcafé kunnen proberen, maar ook daar vertoonde hij zich weinig meer sinds de roddels over hem er de overhand hadden gekregen en hij zich er, onder invloed van vele glazen bier, enkele keren opmerkingen had laten ontvallen die, op zijn zachtst gezegd, onverstandig waren.

In plaats van wie dan ook op te bellen trok ze de telefoonstekker uit het contact. In het donker liep ze naar de woonkamer en deed daar hetzelfde.

Wat een geluk dat ze Rens nog niet verteld had dat ze van hem hield. In dat geval zou bij haar verdriet nog eens de vernedering zijn gekomen dat ze zich als de eerste de beste vrouw van lichte zeden in zijn armen had geworpen. Het was hem natuurlijk allemaal daarom te doen geweest. De afwezigheid van zijn vrouw

had hem te lang geduurd; hij had behoefte gekregen aan wat vertier. Hij was tenslotte een viriele man in de kracht van zijn jaren. Nu was de schade in zoverre beperkt gebleven, dat alleen zij zelf wist hoe belachelijk ze zich had gemaakt door haar dromen.

Nadat ze enige tijd in haar donkere woonkamer uit het raam had zitten staren, vermande Saskia zich. Uit verdriet werd de grootste kunst geboren, zeiden ze. Nu, verdriet had ze. Ze knipte de hanglamp boven haar tekentafel aan en ging aan het werk. Tenslotte moest ze morgen vroeg een opdracht voor de krant af hebben. Het was of haar handen hun eigen gang gingen; eigenlijk zonder te denken schetste ze eerst globaal, daarna iets nauwkeuriger, de scene die het beste bij het artikel paste: een vrouwelijke werknemer liet zich door wat kennelijk haar chef was over de wang aaien.

Na een half uur ging ze rechtop zitten en bekeek haar werk. Tot haar ontzetting zag ze dat de man erg veel weg had van Rens. Kennelijk was ze er niet in geslaagd hem uit haar gedachten te bannen. Maar toen ze de vrouw die ze getekend had bestudeerde, schrok ze nog erger. Het meisje vertoonde grote gelijk-nis met haar zelf. Het was duidelijk dat ze de bitterheid die ze voelde met betrekking tot de manier waarop Rens haar had overgehaald voor hem te komen werken in haar werk gelegd had. Gelukkig had ze met potlood gewerkt; haastig gumde ze het gezicht weg. Ze sloot enige tijd haar ogen om zich Rens' echtgenote weer voor de geest te halen. Daarna tekende met bijna boosaardige halen Charlottes gezicht op de fraaie schouders. Ook liet ze een van de schouderbandjes een stuk zakken voordat ze tevreden was met haar werk. De tekening zou vrijwel zeker langs Rens komen op haar gang over de redactie. Ze zou er wat voor geven om zijn gezicht te zien als hij de gelijk-nis ontdekte.

De volgende dagen stortte Saskia zich als een bezetene op haar werk. Door niets liet ze zich afleiden; ze gunde zich nauwelijks de tijd om te eten. De vluchtige blikken die ze in de spiegel wierp na het douchen leerden haar dat ze steeds magerder werd. Haar

bekkenbeenderen tekende zich strak af onder haar huid en haar borsten waren nog altijd even fier en stevig, maar ze hoefde er weinig moeite meer voor te doen ze te verbergen in de plooien van haar kleding. Met bittere zelfspot bedacht ze dat het verschil met de voluptueuze Charlotte er alleen maar door benadrukt werd. Maar omdat ze zo min mogelijk aan het fiasco van haar liefde wilde denken, stond ze daar niet lang bij stil.

Maar hoe ze haar best ook had gedaan Rens uit haar hoofd te zetten, dat het weinig geholpen had bleek toen ze op een avond zijn opvallende sportwagen zag stoppen bij het restaurant waar Saskia eerder met hem gegeten had. Saskia bevond zich aan de overkant van de straat en hij merkte haar niet op toen hij om de wagen heenliep en het portier aan de kant van de passagier opende. Ze voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken toen ze degene herkende met wie hij klaarblijkelijk van plan was een intiem dineetje te genieten. Misschien had ze verwacht dat het Charlotte zou zijn. Maar de aanblik van de stralende vrouw die uit de auto stapte schokte haar nog meer dan wanneer het zijn vrouw zou zijn geweest. Rens had er geen gras over laten groeien. Zijn behoefte aan een vrouwelichaam was kennelijk zo groot, dat hij al binnen enkele dagen een vervangster voor Saskia gevonden had. En wel in de persoon van een van zijn collega's. Saskia kende de naam van de vrouw die daar met een sensueel gebaar haar minirok gladstreek niet, maar ze had genoeg over haar gehoord om te beseffen dat zij haar huidige baan vermoedelijk had gekregen door attenties aan de juiste figuren op de redactie te bewijzen. attenties die, als je de verhalen mocht geloven, van louter fysieke aard waren. En nu had ze dan Rens als prooi gekozen.

Toen haar gedachten zover gekomen waren, nam een duizeling bezit van haar. Even later begon alles om haar heen te draaien en voelde ze zich wegzakken in een diep zwart gat. Dat ze onzacht het trottoir raakte, voelde ze al niet meer.

Toen ze bijkwam, keek ze recht in het gezicht van de gehate rivale. Die zat op de voorbank van Rens' auto; zelf lag Saskia in een ongemakkelijke houding achterin. Moeizaam kwam ze over-

eind en haalde een paar keer diep adem. De journaliste knikte haar toe.

“Mooi zo’, zei ze. “Je leek me al geen type om uren buiten westen te blijven. Rens brengt je naar huis, goed? Ik ben Elisabeth, tussen twee haakjes, een collega van Rens.’

Nu keek ook Rens om.

“Wat heb jij ons aan het schrikken gemaakt’, zei hij. Hij zag er inderdaad geschrokken uit, maar Saskia liet zich niet van de wijs brengen. Naar alle waarschijnlijkheid was hij alleen verstoord doordat zij hem zijn intieme etentje door de neus had geboord.

“Laat me eruit’, zei ze, zoekend naar een excuus. “Mijn... mijn tekeningen.’ Ze had een portfolio bij zich gehad toen ze hen plotse-ling ontwaard had. Die was vermoedelijk uit haar handen gevallen toen ze flauwviel.

“Maak je geen zorgen’, zei Rens geruststellend. “Je map ligt veilig in de kofferbak.’

“Ze me hier maar af’, hield Saskia aan, maar ze hoorde zelf hoe zwak ze klonk. Wat mankeerde haar? Wat was er van de zelfstandige, zelfs rebelse meid geworden die ze enkele weken geleden nog was? Het leek wel of haar zelfvertrouwen in één klap was verdwenen met de ontdekking dat ze van Rens hield. Maar dat was onzin, hield ze zichzelf voor. Het was niet haar liefde voor hem, maar de manier waarop hij haar vertrouwen had beschaamd geweest waardoor ze een emotionele deuk had opgelopen. Ze hees zich wat meer rechtop in de nauwe ruimte en boog zich naar Rens over.

“Ik wil eruit’, zei ze ferm. “Nu meteen. Ik voel me weer prima en jullie... hadden andere plannen.’

“Onzin’, antwoordde Elisabeth voor Rens. “Die plannen veranderden meteen toen we jou als een zoutzak in elkaar zagen zakken. O, dat bedoel ik niet onaardig hoor’, zei ze als reactie op Saskia’s gekwetste uitdrukking. “Maar je zag er werkelijk erg hulpeloos uit. Wij hadden een zakelijke bespreking, maar die kan wachten.’ Ze wendde zich tot Rens en ging verder: ‘Zet mij hier maar af, Rens. Ik kan op die hoek een tram pakken. Dan kun jij je verder over Saskia ontfermen.’ Ze voegde de daad bij het woord

toen Rens voor het stoplicht stilhield en met een luchtig 'Tot ziens!' was ze in het straatgewoel verdwenen. Het ontging Saskia echter niet dat Rens zijn schaars geklede collega met een bezorgde blik nakeek. Hij vergat zelfs op te trekken toen het licht op groen sprong.

Tijdens de rit naar haar huis zei Saskia geen woord. Ook Rens was buitengewoon zwijgzaam. Saskia nam zich vast voor hem bij haar voordeur kort te bedanken en het daarbij te laten. Elisabeth kon dan met nîg zoveel haar 'zakelijke bespreking' hebben opgevoerd, Saskia trapte daar niet in. Voor een zakelijk gesprek hoefde je geen rok aan te trekken die nauwelijks onder je liezen uitkwam, dacht ze bitter.

De rit duurde veel te lang naar haar zin, maar eindelijk arriveerden ze dan toch in haar straat en voor haar deur. Voor Rens kon uitstappen, glipte Saskia de auto uit en ze stak de sleutel in haar slot voordat Rens haar had kunnen volgen. Maar als ze gedacht had hem te vlug af te zijn, had ze toch buiten zijn lenigheid gerekend. Met een paar snelle sprongen was hij bij haar en duwde de deur voor haar open. Ze wilde snel naar binnen stappen en hem buitensluiten, maar weer was hij haar voor. Hij stapte over de drempel en duwde de deur achter zich dicht. Daarna leunde hij er tegenaan. Met een langzaam gebaar knipte hij het licht aan. Hij nam haar van hoofd tot voeten op. De adem stakte Saskia in de keel. Zoals hij daar stond, zijn in strak denim gestoken lichaam nonchalant tegen de deurpost geleund, wist hij nog steeds verlangen bij haar op te wekken. Een verlangen dat, wist ze, evenzeer zijn gespierde ledematen betrof als zijn karakter. Onwillekeurig bracht zij haar hand naar haar borst en drukte die tegen haar als razend kloppende hart.

"Bang?" teemde Rens.

Saskia kon geen woord uitbrengen. Zo kende zij hem niet. Er ging een onmiskenbare dreiging van hem uit. Nog steeds ademloos bleef ze staan kijken terwijl hij zich tergend langzaam van de muur losmaakte en op haar toekwam. Zijn lippen weken vaneen in een lome glimlach, terwijl hij haar middel omvatte en haar tegen zich aantrok. Even later drukte hij zijn mond ruw op de

hare. Haar flinke voornemens ten spijt liet Saskia toe dat hij haar kuste; en naarmate de aandrang van zijn lippen toenam kustte zij hem zelfs terug. Haar hart klopte wild en Rens liet even zijn vinger glijden langs het adertje in haar keel. Een moment opende Saskia haar ogen, lang genoeg om een blik van onstuimig verlangen in Rens' grijze ogen te zien. Zijn opwinding deelde zich aan haar mee toen hij haar weer naar zich toetrok en met zijn hand onder haar zijden topje gleed. Hij streefde haar rug, onderwijl lieve woordjes in haar oor mompelend. Zijn adem die haar oorschelp kietelde maakte haar wild van verlangen. Ze sloeg haar armen om zijn hals en fluisterde hees zijn naam. Dit scheen hem nog meer op te winden; dat haar liefkozingen hem niet onberoerd lieten kon zij duidelijk voelen toen hij haar nog vaster tegen zich aan drukte.

Elk besef van tijd en plaats ontglipte Saskia. Ze was zich alleen nog bewust van zijn mannelijke geur, zijn gespierde borst tegen haar bovenlichaam, hun wild kloppende harten en hijgende ademhaling. Haar vingers kroelden in zijn korte haar, en dwaalden, aanvankelijk schuchter, maar gaandeweg brutaler over zijn rug en lendenen. Plotseling maakte Rens zich los uit haar omarming en trok met een beweging haar topje over haar hoofd. Met een voelde zij zijn lippen om haar tepels, die zich gretig oprichtten. Zijn handen lagen om haar billen, maar ook zonder dat zou Saskia haar heupen naar voren hebben geduwd. Even later vonden hun monden elkaar weer in een kus die alle twijfels verdreef.

Rens tilde haar met een zwaai op en liep trefzeker door de donkere woonkamer naar de slaapkamer. Oneindig behoedzaam liet hij haar op het bed zakken. Met enkele bewegingen ontdeed hij zich van zijn kleding, terwijl Saskia met onzekere vingers aan de rits van haar broek morrelde. Even later torende Rens naakt boven haar uit. Saskia knipte het lampje naast het bed aan om hem beter te kunnen zien. Het ontegenzeggelijke bewijs dat hij net zo naar haar verlangde als zij naar hem bracht haar aan het blozen, maar Rens trok zich daar niets van aan. Hij duwde haar hand weg en maakte haar broek open, waarna hij die van haar

heupen stroopte alsof hij elk onderdeel van haar anatomie reeds kende. Daarna voegde hij zich bij haar op het bed. Hunkerend drukte Saskia zich tegen hem aan.

“Voel eens wat je met me doet”, hijgde Rens in haar oor, en bracht haar hand naar beneden. Sidderend voldeed Saskia aan zijn verzoek. De blos kleurde nu haar hele lichaam. Op dat moment vond Rens het intieme plekje tussen haar benen en hun lichamen versmolten in een gedeelde extase.

8

Grauw ochtendlicht stroomde de kamer binnen toen Saskia wakker werd, maar wat haar betreft had net zo goed de zon kunnen schijnen, zo licht voelde ze zich. Haar lichaam voelde loom en tevreden aan, en toen zij met haar vingers haar lippen beroerde, merkte ze dat die gezwollen waren door Rens' kussen. Ze rekte zich behaaglijk uit.

Toen merkte ze dat ze alleen in het grote bed lag. Rens' kleren, leerde een blik op de grond, waren ook verdwenen. Nu ja. Ze had geen idee hoe laat het was; waarschijnlijk was hij al naar de krant. Ze liet zich terugzakken in de kussen en streek met beide handen langs haar bovenlijf, dat nog gloeide van de ongekende liefkozingen van de vorige avond. Haar tepels leken te tintelen en in haar buik nestelde een gevoel van diepe voldaanheid.

Rens was niet de eerste man die Saskia bemind had, maar dat het liefdesspel zó kon zijn, was toch als een verrassing gekomen. Een kleur overtoog haar wangen toen ze teruggacht aan het moment waarop ze zijn naam had uitgeschreeuwd. Het was een rauwe kreet geweest, die toch haar hartstocht maar ternauwernood tot uitdrukking had gebracht. Het volgende moment had Rens, die even tevoren op zijn handen steunend naar haar had liggen kijken, zich kreunend boven op haar laten zakken en hun extase had zich in een heftig ritme samengevoegd tot Saskia geen verschil meer voelde tussen haar eigen passie en de zijne. Tegelijk hadden ze de hoogste top bereikt. Daarna waren ze nog lange tijd in elkaars armen blijven liggen. Rens klemde zich aan haar vast of hij haar nooit meer los wilde laten. Telkens en telkens weer had hij haar naam gemompeld en hij had haar hele lijf met zachte kussen bedekt.

Maar gaandeweg was hun opwinding weer opgelaaid, en deze keer duurde hun liefdesspel langer, en was het anders dan alles wat Saskia ooit had meegemaakt. Op zijn ontdekkingstocht over haar lichaam liet Rens zijn tong vooruitgaan, die hij liet spelen in

hoekjes en holletjes waarvan Saskia niet geweten had dat ze ze bezat. Waar zijn tong geweest was, volgden zijn handen, zodat Saskia binnen korte tijd het gevoel had dat haar lichaam in lichterlaaie stond. Overmeesterd door een wild verlangen had ze zich losgemaakt en had hem neergeduwd op het laken. Even had ze haar ogen over zijn krachtige lichaam laten dwalen, maar daarna was zij op haar beurt op onderzoek uitgegaan. Toen haar mond in de buurt van zijn liezen kwam, had hij haar wild naar zich toe getrokken, maar zij had zich weer opgericht en was verder gegaan waar ze gebleven was. Geen plekje liet haar tong onberoerd, en zelfs haar tanden had ze laten delen in het ongekende genot dat zijn harde lichaam bij haar teweegbracht. Tenslotte had ze schrijlings op hem plaatsgenomen, en was zachtjes begonnen te bewegen. De blik in zijn ogen, beurtelings gericht op haar gezicht en haar trots opgerichte borsten, had haar gek gemaakt van opwinding. Pas toen ze het niet langer kon uithouden, had ze zich op hem laten vallen.

Maar nog was Rens niet tevreden geweest. Hij had haar teder van zich afgerold en haar op haar zij gedraaid, elf kwam hij tegen haar aanliggen en omklemde met ijzeren greep haar borsten. Terwijl hij hen met één stoot een maakte, streelden zijn handen haar borst, haar buik en het plekje waar haar benen samenkwamen. Nog nooit had Saskia iets dergelijks ervaren, en weer had e het tenslotte uitgeschreeuwd.

Nagenietend streeelde Saskia nogmaals haar flanken. Wat een man! Wat Rens verder ook voor bedoelingen met haar mocht hebben, dat hij een uitstekende minnaar was stond voor haar nu onomstotelijk vast. Hoe het verder ook tussen hen zou aflopen, deze nacht zou voor altijd in haar geheugen gegrift blijven. Het was hoe dan ook de moeite waard geweest. Haar liefde voor hem was door wat e gedeeld hadden weliswaar feller opgelaaid, maar ze wist zeker dat ze nooit spijt zou hebben van deze ervaring.

Dwars door haar gedroom heen klonk plotseling het geluid van een sleutel die in het slot van de voordeur werd omgedraaid. Saskia schoot overeind. Hoe kon dat - niemand had de sleutel

van haar appartement! Haastig greep ze het laken, trok dat van het bed af en bedekte er haar naakte ledematen mee. Toen sloop ze door de woonkamer naar de gang.

Daar barstte ze in lachen uit bij het zien van Rens bedremmelde gezicht. Hij had twee plastic tassen bij zich.

“Ik dacht dat je nog sliep”, zei hij, “ik heb stilletjes je sleutels gepakt en ben boodschappen gaan doen. Ik wilde je verrassen.”

“Verras me maar”, zei Saskia lachend terwijl ze zich terugtrok.

“Je hebt gisteravond overtuigend bewezen dat je daartoe in staat bent.” Ze schoot de slaapkamer weer in, fatsoeneerde het bed enigszins, en kroop erin om op hem te wachten.

Ze hoefde niet lang te wachten. Rens kwam binnen met een volbeladen dienblad waarop Saskia allerlei heerlijkheden ontwaarde.

“Theewater kookt bijna”, kondigde hij aan. “Tenzij je liever koffie wilt, dan giet ik de ketel weer leeg.”

Saskia lachte. Ze genoot van zijn onbekommerde humeur en van het onverwachte genoegen hem weer in haar slaapkamer te zien. Ze bepaalde haar aandacht bij het ontbijt dat hij wie weet waar vandaan getoverd had. Kaviaar, champagne, sinaasappelsap, gepocheerde eieren, toast, vers fruit... Saskia watertandde.

“Hm, om honger van te krijgen”, zei ze. “Hoe kom je daar allemaal aan?”

Rens was bezig zich uit te kleden en opeens had Saskia geen belangstelling meer voor het voedsel. De ketel floot en naakt liep hij naar de keuken, om even later terug te komen met twee dampende mokken. Hij kroop bij haar in bed en zette het dienblad op hun knieën.

“Ik heb vandaag vrij genomen”, zei hij. “Ik heb het idee dat we wat te vieren hebben. Vandaar dat ik een traiteur in de buurt met een bezoek vereerd heb.”

Tegen haar eigen verwachting in was Saskia snel uitgegeten. Ze kon haar gedachten er niet bij houden met het opwindende lichaam van Rens zo vlak bij. Het duurde dan ook niet lang of ze hadden het ontbijt aan de kant geschoven om wederom van een lang en teder liefdesspel te genieten.

Saskia was het niet van plan geweest, maar toen ze loom en bevredigd in Rens' armen lag, ontglipte haar de vraag: "Wat ben je vandaag verder van plan, Rens? We kunnen niet ons hele leven in bed blijven liggen.'

"Ik zou niets liever willen', zei Rens met een door emotie verstikte stem. "Ik hou van je, moet je weten.'

"Is dat zo?' Meteen kon Saskia haar tong wel afbijten. Hij hoefde niet te weten dat zij, ondanks de onmiskenbare hartstocht die hen verbond, zich geen enkele illusie maakte over de toekomst van hun verhouding. Tenslotte had zijn vrouw haar bedoelingen meer dan duidelijk gemaakt. Maar zij had de vertrouwelijk sfeer niet willen doorbreken met een vraag naar hun - al of niet gezamenlijke - toekomst.

Rens' reactie overviel haar. Hij gooide abrupt het dek van zich af en verdween zonder een woord in de badkamer. Even later hoorde zij het water van de douche klateren. Plotseling had Saskia het sterke verlangen zich aan te kleden. Ze voelde zich klein en kwetsbaar. Maar omdat Rens bezit had genomen van de badkamer was ze gedwongen op hem te wachten. Ze trok het dekbed op tot onder haar kin.

Rens was spoedig terug. Met een afwerend gezicht trok hij zijn kleren aan. Saskia kon een gevoel van teleurstelling niet onderdrukken. Pas na een poosje waagde zij het het gesprek te hervatten.

"Heb ik iets miszegd?' vroeg ze voorzichtig.

"Je hebt iets niet gezegd', zei Rens. "Maar je zult me er verder niet over horen. Ik ga naar de krant, ik heb me plotseling herinnerd dat ik een vergadering had vandaag.' Zijn stem klonk enigszins bitter. Saskia besloot dat ze hem er niet zo gemakkelijk vanaf zou laten komen.

"Ik heb wel iets miszegd, maar als je er niet over wilt praten, goed. Maar vertel me tenminste of je van plan bent voor mij ook zo'n protserige robijn aan te schaffen.'

"Robijn? Waar heb je het over?' Zijn verbazing was echt, zag Saskia.

"Die robijn waarmee Charlotte loopt te pralen. Ik ontmoette haar

op een feestje en ze kon niet wachten tot ze me verteld had wat voor huis jullie op het oog hebben. Twaalf slaapkamers, was het niet?’

“Charlotte? Mijn ex-vrouw? Dus je hebt haar toch ontmoet!’ riep Rens uit.

“Ze was moeilijk te missen’, zei Saskia sarkastisch. “Het is een flamboyante vrouw. En buitengewoon aantrekkelijk’, voegde ze eraan toe.

“Je moet me geloven’, zei Rens met een plotseling hese stem. “Ik heb alleen van horen zeggen dat ze terug is. Ze heeft niet eens de moeite genomen met de meisjes naar me toe te komen. Nog geen telefoontje heeft ze me waardig gekeurd.’

Saskia luisterde scherp, maar ze kon toch geen aanwijzingen vinden dat hij nog van Charlotte hield. Zijn teleurstelling leek alleen zijn dochtertjes te gelden.

“En dat huis?’ vroeg ze toch nog achterdochtig.

“Ik weet niet beter of ze heeft een relatie aangeknoopt met de eigenaar van dat uitgevershuis’, zei Rens. “Die slaapkamers al ze wellicht met hem gaan delen. Geloof me, er is geen sprake van dat het ooit nog iets wordt tussen ons. Ik heb geen idee waarom ze zou je die indruk heeft gegeven.’

Saskia dacht na. Hij leek de waarheid te spreken. elf begreep ze ook niet waarom de mooie Charlotte haar maar wat op de mouw zou hebben gespeld. Maar was ze niet juist het type dat ervoor terugdeinsde al haar geld op één kaart te zetten. Misschien vond ze het raadzaam Rens’ collega’s in de waan te brengen dat zij nog altijd iets voor hem voelde, om hem langs die omweg te laten weten dat ze eventueel nog in de markt was.

Niet dat het enig verschil maakte. Had Rens tenslotte niet gisteravond in het gezelschap van een andere mooie vrouw verkeerd toen Saskia de fout beging om flauw te vallen? Ze zag het nu als een fout. Spijt van de gebeurtenissen daarna had ze niet, maar het voorval had haar wel als een willoos voorwerp aan hem overgeleverd. Ze besloot hem niet verder lastig te vallen met vragen waarop ze het antwoord toch niet wilde horen. Met een aarzelend lachje keek ze naar hem op.

“Dank je wel voor een heerlijk ontbijt”, zei ze. “En voor een heerlijke nacht. Ik zal het iedereen aanbevelen met jou de nacht door te brengen. Als mijn mond-tot-mond-reclame eenmaal op gang is gekomen, zul je geen avond meer voor jezelf hebben.”

Ze hoopte met haar luchtige woorden zijn gedrukte stemming te verdrijven. Het lukte niet helemaal. Zijn glimlachje leek niet echt gemeend en de kus die hij op haar lippen drukte was te beleefd naar haar zin. Ze liet echter niets van haar teleurstelling blijken. Toen Rens weg was nam Saskia een snelle douche. Ze vond het bijna jammer de sporen die de nacht op haar lichaam had achtergelaten weg te wissen, en om de herinnering levendig te houden kleepte ze zich in een wijd vallende jurk van doorschijnende stof. Niemand zou haar zien als ze in haar atelier aan het werk was, maar dat was misschien des te beter. Het weer was weliswaar opgeklaard, maar de japon was toch iets te uitdagend voor een gewone lentedag. Hij paste echter bij haar stemming.

Er lagen een paar opdrachten op haar te wachten, maar ze liet het gewone werk liggen en begon aan een houtskoolportret van de man van wie ze hield. Deze keer was de gelijkenis bedoeld, en de trekken die haar na een uur vanaf het papier aankeken waren sprekend die van Rens. Saskia was nooit goed geweest in het tekenen naar model, maar in afwezigheid van de geportretteerde slaagde ze er meestal goed in de gelijkenis te treffen. Rens' gezicht, zoals ze het in kwasi-nonchalante halen had neergezet, leek te glanzen van een onvermoede liefde. Saskia vroeg zich af of die liefde werkelijk op zijn gezicht te lezen was geweest, of dat zij haar eigen gevoelens voor hem in het portret projecteerde.

De telefoon deed haar opschrikken. Rens moest de stekker weer in het contact hebben gedaan toen zij nog sliep, want de voorgaande dagen had ze zich volledig afgesloten van de buitenwereld. Afwezig nam ze op. Tot haar verbazing meldde zich Charlotte, die de achternaam Rensenbrink gebruikte. Hoe had die haar weten te vinden?

“Neem me niet kwalijk dat ik jou bel”, zei de zwoele stem, “maar omdat ik zolang in het buitenland ben geweest zou ik niemand

anders weten. Ik zit met een dringend probleem. Ik vind het vreselijk om het jou te vragen, maar misschien wil je me als goede vriendin van mijn man toch uit de brand helpen.'

"Misschien, als ik kan', antwoordde Saskia koeltjes. Ze pijnigde zich het hoofd over dat "goede vriendin van mijn man'. Welke praatjes deden over haar de ronde? Had Elisabeth haar mond soms voorbij gepraat?

"Ik moet het weekeinde de stad uit', ging Charlotte verder. "Naar Parijs om precies te zijn, met een zakenrelatie. Je kent hem: de uitgever. Nu zit ik met de meisjes. Jij trof me als een leuk type --' "Ik ben illustratrice, geen kinderoppas', onderbrak Saskia haar. Dit was werkelijk het toppunt! Nadat Charlotte haar duidelijk had gemaakt dat ze geen enkele kans maakte bij Rens, probeerde ze haar op te zadelen met hun kinderen.

"Dat weet ik', zei de zwoele stem aan de andere kant sussend.

"Maar --'

Weer viel Saskia de vrouw in de rede.

"Probeer het eens bij je ex-echtgenoot', adviseerde ze haar. "Die lijkt me de aangewezen persoon. Ik weet toevallig dat hij de meisjes zelfs erg mist.'

"Heb ik al geprobeerd.' Charlotte klonk aanmerkelijk koeler.

"Maar ik kan hem nergens bereiken. Ik heb het de hele dag geprobeerd.'

Saskia kon een grijns niet onderdrukken. Charlotte moest eens weten bij wie haar gewezen man het grootste deel van de dag had doorgebracht! Maar ze liet niets merken toen ze zei:

"Probeer het nog eens. Op de krant. Ik ben er zo goed als zeker van dat hij daar inmiddels is.'

Toen Charlotte had opgehangen liep Saskia naar de gang en trok een rode cape aan. Ze rolde het portret van Rens op en stak het in een koker. Ze zou het hem gaan brengen, als cadeautje. Intussen kon ze dan zijn reactie gadeslaan op het voorstel van Charlotte.

Even kwam het bij haar op dat ze wilde verhinderen dat Elisabeth zich aanbood als oppas. En ook stak de gedachte de kop op dat ze er géén bewaar tegen had met Rens samen een week-

endje met de kinderen door te brengen. Maar die gedachten drukte ze weg. Ze ging het portret brengen, anders niet.

9

Bij haar binnenkomst trof Saskia de redactie in rep en roer. Gewerkt werd er niet, maar er heerste een opgewonden sfeer en her en der stonden journalisten bij elkaar te praten. Niemand scheen haar op te merken, dus sloot ze zich aan bij een groepje redacteuren dat in druk gesprek was bij het bureaublok van de binnenlandredactie. Rens zag ze niet meteen, maar hier had ze de meeste kans hem te treffen. Elisabeth was er wel. Ze stond voorovergebogen over het bureau en bestudeerde een vel papier. Saskia vermoedde dat ze niet wist hoe weinig van haar benen haar rok in die houding nog bedekte. Of deed ze het erom?

Een lange man voerde het woord. Saskia herkende in hem Paul Kay, de redactiechef met wie ze eerder had kennism gemaakt. Hij scheen ergens over geschokt te zijn; hij schudde tenminste telkens zijn hoofd terwijl hij herhaalde:

“Ontoelaatbaar. Ontoelaatbaar.’

Een ander, de morsig geklede Erwin Oldhorn, vulde aan: “Het is een schande dat de hoofdredactie dit toelaat.’

“Maar die heeft het wel aan zichzelf te danken natuurlijk’, bracht weer een ander daar tegenin. “Je hebt zelf gezien wat er gebeurde op de vergadering.’

Dus er was toch een vergadering geweest! Rens had dat niet maar verzonnen als smoes om weg te komen. Zo te zien was de voltallige redactie erbij aanwezig geweest. Saskia vroeg zich af wat de gemoederen toch zo verhit kon hebben. Zou het iets met Rens te maken hebben? Zijn afwezigheid duurde wel erg lang.

“Het was maar een grapje’, probeerde een vriendelijke, al wat oudere man met een te klein brilletje de opgewonden redacteuren tot bedaren te brengen. “Rens en ik werken al zo lang samen, ik ken hem. Hij bedoelde het werkelijk als een grapje.’

Saskia spitste haar oren.

“Lekker grapje!’ schamperde Oldshorn, en Paul Kay zei:

“Het is geen grapje, Piet Corneel, als twintig van onze beste redacteuren in één klap hun ontslag nemen.’

“Ach, dat zal allemaal wel meevallen...’ antwoordde de aangesproken man. Daarop volgde een koor van ontkenningen. Elisabeth van Rossum richtte zich op en wapperde met het papier dat ze had staan lezen.

“Het staat anders zwart op wit!’ riep ze uit. “Met alle twintig handtekeningen!’

Saskia ging op een van de bureaus zitten en bleef luisteren naar het verwarde gesprek, waaruit ze opmaakte dat tijdens een plenaire vergadering was gebleken dat de hoofdredactie, tegen de afspraak in, al akkoord was gegaan met een plan van de directie om een negende weekeindbijlage. De redactie voelde er niets voor die toe te voegen aan het toch al dikke pak dat ‘s zaterdags in de bus plofte. De roep om verbetering van de kwaliteit van de dagelijkse productie, die de gewone redacteuren al jaren lang hadden doen horen, was wederom genegeerd: er zouden extra mensen worden aangesteld voor de extra bijlage, maar de andere deelredacties kregen er niet één kracht bij. Toen Rens had gewezen op het onderzoek waaruit bleek dat lezers zo’n enorme hoeveelheid papier op de zaterdag niet op prijs stelden, was de aap uit de mouw gekomen. Als alternatief bleek te gelden dat er dan een zondagskrant zou uitkomen, die zou bestaan uit de meeste van de huidige bijlagen, aangevuld met het nieuwe katern, maar die een aparte hoofdredactie zou krijgen en een enigszins afwijkende naam. Alle voorbereidingen voor dit plan waren al in volle gang.

Op dat moment, begreep Saskia, was de maat vol geweest. Toen de vergadering luidruchtig begon te morren, had adjunct-hoofdredacteur Knuist kribbig opgemerkt dat het ieder vrij stond ontslag te nemen. Toen Rens daarop - al of niet voor de grap - had gezegd dat hij bezig zijn nieuwe krant uit te bouwen tot een kwaliteitskrant van landelijk formaat, hadden twintig van de aanwezigen de vergaderzaal verlaten. Tien minuten later waren ze teruggekeerd en hun woordvoerder Peter van Siets had hun collectieve ontslagbrief voorgelezen.

Als reactie had Knuist, die volgens de verhalen van gniffelende ooggetuigen vuurrode zenuwvlekken in zijn nek had vertoond, eerst met zijn vuist op tafel geslagen, waarna hij als een kind in snikken was uitgebarsten.

“Knuist is vermoedelijk de beoogd hoofdredacteur van het zondagsblad’, legde Elisabeth, die Saskia voor het eerst leek op te merken, fluisterend uit. “Het zat hem al niet lekker dat hij niet benaderd was door een andere zondagskrant-in-oprichting. Waarschijnlijk wil hij heel Nederland eindelijk laten zien wat zijn opvattingen over journalistiek zijn. Hij is geen man om zich te laten overschaduwen door een Kellerman. Maar Kellerman laat zich niet opzij drukken.’ Ze giechelde en hief met beide handen het dikke haar in haar nek op, waardoor haar borsten zich nog nadrukkelijker aftekenden onder haar houthakkersbloes. Geen van de mannen scheen er ook maar de geringste aandacht aan te besteden. Waarschijnlijk waren ze gewend geraakt aan Elisabeths doorzichtige maniertjes, dacht Saskia. Behalve Rens dan. “Waar is Rens?’ vroeg ze zacht aan Elisabeth.

“Die kreeg een telefoontje en is uit de vergadering weggelopen. Daarna heb ik hem niet meer gezien. Maar Paul zegt dat hij bij Kellerman is. De hoofdredacteur zal hem wel de wind van voren geven. Maar het al niet baten. Mijn besluit staat tenminste vast. Wat Rens vertelde over zijn plannen staat me wel aan. Wist je’, ging ze op samenzweerderstoon verder, “dat hij de krant wil opkopen? Hij heeft werkelijk grootse plannen. Nog even en je moet de Fleet Street van ons land in de provincie zoeken!’

“Wie hebben er allemaal gehoor gegeven aan zijn oproep?’ vroeg Saskia. De moed zonk haar in de schoenen. Elisabeth ging ook mee naar het Oosten! De heerlijke nacht die Rens en zij samen hadden doorgebracht ten spijt, kon ze in Elisabeth niet anders dan een rivale zien.

“Nou oproep... Het was denk ik inderdaad half als grapje bedoeld. Maar het was opmerkelijk hoeveel mensen ineens bereid bleken de uitdaging aan te gaan. Tekenend voor de sfeer die onder Kellerman en Knuist gegroeid is’, zei Elisabeth.

“En Hoordeman’, zei Saskia automatisch.

Elisabeth lachte. “Ach ja, die schat. Niemand houdt eigenlijk meer rekening met hem. Hoordeman hoort niks meer, zie je, en niemand hoort hem.’ Ze gaapte, rekte zich uit en ging door: “De- genen die in Rens’ kielzog opstappen, ja. Om te beginnen na- tuurlijk Peter van Siets. Die was zijn gebrek aan promotiekansen hier allang zat. En de jonge honden Van Zel en Sleets. En ik dus. Plus alle kunstverslaggevers, uit onvrede met de chef, en met el- kaar, dus dat kan lachen worden. Het jonge talent Winters is net vader geworden, die ziet dus wel in een huis-met-tuin. En Gulde- mans, de chef nacht, die volgens Rens een goede kans maakt als correspondent in Zuid-Afrika.’ Ze telde op haar vingers. “O ja, Tim Terts gaat ook weg, maar die gaat thuis gedichten schrijven. Want hij had die dodelijk saaie reportagepagina ook wel gezien. En onze wetenschapsredacteur Bart van Münster Kleef gaat koeien fokken. Ernst Hendriks was van plan correspondent in de provincie te worden, maar die opteert nu voor een post als Sov- jet-Unie-specialist onder Rens. De chef van de fotoredactie ziet ook eindelijk in dat zijn komst naar de hoofdstad hem niet geluk- kiger heeft gemaakt, dus die gaat met ons mee. Het komt erop neer dat alleen de pensioenpezers en de talentlozen achterblij- ven. En verder...eens kijken... Mischa Mees...’ Elisabeth haalde diep adem en wilde haar opsomming voortzetten, maar Saskia sneed haar de pas af.

“Laat verder maar, ik ken ze toch niet’, zei ze.

“Je vroeg ernaar’, zei Elisabeth. Ze wierp Saskia een onderzoekende blik toe. “Wat doe je hier eigenlijk? Ik dacht niet dat we een plaat van je besteld hadden.’

Saskia bloosde tot in haar haarwortels.

“Ik eh... ik kwam eigenlijk voor Rens’, hakkelde ze. Ze wees op de koker in haar hand. “Ik wilde hem iets geven.’

“Een zelfportret voor boven zijn bed?’ informeerde Elisabeth langs haar neus weg. Ze leek het niet eens ironisch te bedoelen, maar toch voelde Saskia zich licht gekwetst. Het ging niemand aan wat er tussen haar en Rens gaande was, en zeker de kwistig met haar attenties strooiende Elisabeth niet. Gelukkig ging de andere vrouw er niet op door. Ze stortte zich weer in het gesprek

met haar collega's, dat met onverminderde hitte doorging. Saskia voelde zich lichtelijk overbodig, maar omdat de deur van Kellermans kamer gesloten bleef, hoopte ze maar dat Rens daar op den duur uit tevoorschijn zou komen. Een van de vrouwelijke journalisten had betraande ogen, zag ze. De oudere man met het krap bemeten brilletje sloeg troostend zijn armen om het hyper-slanke meisje heen, maar Saskia meende tot haar amusement iets anders dan louter vaderlijke gevoelens in zijn ogen te bespeuren. Maar het was duidelijk dat het aantrekkelijke meisje met de grote oorbellen daar niets van moest hebben.

Eindelijk ging de deur van Kellermans kamer open. Er viel een geladen stilte toen hij Rens uitliet en vervolgens in de richting van de toiletten beende. De deur van het redactielokaal viel met een klap achter hem dicht. Rens werd natuurlijk belegerd door opgewonden collega's die wilden horen hoe het gesprek was verlopen. Maar Rens kreeg haar tot Saskia's opluchting in het oog en maakte een afwerend gebaar.

“Nu niet, er moet ook nog een krant uitkomen morgen”, zei hij, daarmee blijk gevend van zijn grote verantwoordelijkheidsgevoel. “Over een half uur ben ik in het café. Daar zal ik precies verslag uitbrengen.”

Daarna troonde hij Saskia mee. Onder een stroom van protest verlieten ze het redactielokaal. Maar Rens nam haar niet mee naar buiten, zoals ze verwacht had. Bij de lift bleef hij staan.

“Ik moet nog een paar dingen regelen”, zei hij. Aan zijn toon hoorde Saskia dat hij met zijn gedachten zeker niet bij hun verhouding was. “Ik zie je morgen, goed? Het spijt me dat ik nu geen tijd voor je heb.”

Saskia kookte van woede. Wie dacht hij wel dat ze was? Impulsief verborg ze de koker met de tekening onder haar cape. Ze riep de lift en zei koeltjes:

“Ik ben het weekend helaas niet vrij. Ik zie je nog wel eens.”

“Dat is jammer”, zei Rens nog steeds tamelijk nors. “Ik had je een voorstel willen doen. Maar ach”, voegde hij eraan toe, “misschien was het toch niet zo'n goed idee.”

Eenmaal op straat liet ze haar boosheid de vrije loop. Eerst

moest een prullebak het ontgelden, ze schopte er tegenaan met alle woede die ze voor Rens in petto had. Daarna haalde ze het vel tekenpapier uit de koker, gooide het op de grond en trapte er een paar keer op. Rens hoefde niet te denken dat hij haar kon wegwerpen na gebruik! Op een ander moment zou ze hem eens flink de waarheid zeggen.

Haar strijdvaardigheid kreeg echter een gevoelige knauw. Toen ze die avond uit de bioscoop kwam met een van haar vriendinnen, die ze vooral gebeld had om zichzelf te bewijzen dat ze niet leed onder Rens' gevoelloze houding, zag ze plotseling iets dat haar zelfvertrouwen in één klap ondermijnde. Voor het raam van een café aan de overkant van de straat zag ze twee bekende hoofden. Rens had zich voorovergebogen en greep over het tafeltje heen juist de hand van Elisabeth, die hem toelachte op een manier die Saskia misselijk maakte.

Dus ze had al die tijd gelijk gehad, dacht ze overmand door verdriet. Rens had gelogen toen hij zei dat hij van haar hield. In plaats van zijn tijd met haar door te brengen, maakte hij een andere vrouw het hof.

Ze draaide zich abrupt om en sloeg kortaf het voorstel van haar vriendin om nog wat te gaan drinken af. Ze hield een taxi aan en gaf haar adres op. In het donker van de auto liet ze haar opgekropte tranen vrijelijk stromen.

10

Rens wist niet meer hoe hij het had. Zijn hele leven, dat er nog maar enkele dagen geleden zo rooskleurig had uitgezien, lag overhoop. De hoofdredactie overwoog gerechtelijke stappen tegen hem wegens het weggopen van een groot deel van zijn personeel. Kellerman had de juridische afdeling al om advies gevraagd. Het zou zijn start in de nieuwe werkkring er geenszins gemakkelijker op maken.

Ten tweede was Charlotte komen opdagen, en had zij hem die middag overvallen met de vraag of hij zijn dochters, die hij al meer twee jaar niet gezien had, voor het weekend wilde opvangen. Rens had natuurlijk toegestemd, maar de naderende ontmoeting met de meisjes maakte hem zenuwachtiger dan hij wilde toegeven.

En ten slotte was er zijn relatie met Saskia, die zeker niet het minste van zijn problemen vormde. Rens zuchtte terwijl hij een mengsel van geklopte eieren en champignons in een koekepan liet glijden. Telkens weer zag hij het beeld voor zich van Saskia die stralend naar hem opkeek terwijl ze het dek uitnodigend terugsliep. Die ochtend dat ze samen in bed hadden doorgebracht was de mooiste van zijn leven. Maar tot zijn grote ontgoocheling had hun samenzijn voor haar niet hetzelfde betekend als voor hem. Hij wist dat zij een vrijgevochten vrouw was en hij waardeerde haar erom. Maar dat zij een nacht als die welke ze gedeeld hadden als een avontuurtje zonder consequenties zou kunnen zien, had hij toch niet verwacht.

Als ze hem geslagen had, zou zijn ontredde niet groter hebben kunnen zijn. Haar korte weigering het weekeinde samen met haar door te brengen was de nekslag geweest. De problemen met de krant zou hij aan kunnen, die losten zich waarschijnlijk vanzelf op als de gemoederen in het weekend tot bedaren kwamen. Zelfs tegen het weerzien met zijn kinderen zag hij niet zo op als tegen een volgende ontmoeting met Saskia. Dat die ont-

moeting er zou komen stond vast; tenslotte hadden ze een zakelijke verbintenis. Maar Rens wist niet hoe hij zijn alles overheersend verlangen naar haar in toom zou kunnen houden.

Zoals ze er de vorige middag had uitgezien: in een iets te zomerse jurk van koele witte stof, die haar vrouwelijke vormen op hun voordeligst deed uitkomen, had ze hem de grootste moeite bezorgd zich te beheersen. Hij had haar in zijn armen willen nemen en hartstochtelijk willen kussen. Maar de herinnering aan haar koele reactie op zijn liefdesbetuiging had hem ervan weerhouden. Als die er niet geweest was hadden geen tien paarden hem kunnen beletten haar mee te nemen naar een intiem restaurant en haar ten huwelijk te vragen. Maar zoals de zaken er nu voor stonden was één gedachte aan de moeilijkheden met Kellerman en Charlotte voldoende geweest om zijn zelfbeersing te bewaren. In plaats van met Saskia, was hij met Elisabeth uit eten gegaan. Haar aanstekelijke vrolijkheid had hem Saskia's afwijzende houding tenminste tijdelijk doen vergeten.

Rens liet de omelet op een bord glijden en viste twee geroosterde boterhammen uit de rooster. Daarmee liep hij naar de huiskamer om tijdens het ontbijt de dikke zaterdagkrant te lezen. Hij was net aan het zesde katern begonnen en had zijn derde kop koffie op toen de deurbel ging. Charlotte, nu al? Hij opende de voordeur en even later keken de meisjes schuchter naar hem op. Maar tijd voor een behoorlijke begroeting had hij niet, want Charlotte beende langs hem heen met een gezicht dat niet veel goeds voorspelde. Ze schoof de resten van zijn ontbijt opzij en gooide een gekreukeld vel papier op tafel.

“Wat heeft dit te betekenen?” zei ze. Rens wierp een verontschuldigende blik op zijn dochters en keek naar het papier. Tot zijn verbazing staarde zijn eigen gezicht hem aan, getekend in de onmiskenbare stijl van Saskia Waver.

“Maar dat is pappa!” zei Ursula, zijn oudste dochter. De meisjes verdrongen hun ouders bij de tafel en fungeerden met hun opgewonden gepraat als bliksemafleider. Rens staarde zijn gewezen vrouw aan.

“Ik heb geen idee”, zei hij langzaam, “maar ik zie hoe dan ook

niet in wat dat jou aangaat.’

“Denk je dat ik het niet graag zou willen weten als de vader van mijn kinderen een nieuw huwelijk aangaat?” sneerde ze. Ten slotte moet de kwestie van de voogdij nog altijd afdoende geregeld worden. De bepaling van de rechter was maar voorlopig, weet je nog?’

“Dat weet ik nog”, zei Rens, “maar van een nieuw huwelijk is geen sprake.’

“Gelukkig maar”, snibde Charlotte, “want ik zou de meisjes niet graag toevertrouwen aan een huwelijk dat al vanaf het begin een overspelig karakter zou dragen.’

Verbluft keek Rens haar aan. Toen nam hij haar bij de arm en vroeg op strenge toon:

“En nu ga je rustig zitten en vertelt me precies wat hier gaande is. Ik snap er geen jota van.’ Hij plantte haar op een stoel, gaf de meisjes een boek dat ze konden bekijken en ging door: “Punt een: over wat voor huwelijk heb je het eigenlijk? Punt twee: wat bazel je over overspel? En punt drie: wat heeft ons dierbaar nageslacht ermee te maken? Ik wil trouwens voorstellen het over dat laatste op een ander tijdstip te hebben.’

Pesterig telde Charlotte de punten op haar vingers af:

“Een. Je voorgenomen huwelijk met die del van een tekenares.’ Ze wees op de tekening. “Ik ben niet blind. Je hebt dat meisje het hoofd op hol gebracht. Ze bood zich nota bene aan als stand-inmoeder, maar ik ben zo vrij geweest dat voorstel af te slaan.

Twee. Je bent gisteravond gesignaleerd in gezelschap van een nu niet direct als preuts bekend staande vrouw. Ik neem aan dat die avond de voorspelbare afloop heeft gekregen. En over het derde hebben we het nog wel als ik uit Parijs terug ben. Ik vermoed namelijk dat ik dan een tweede ring aan mijn vinger zal dragen.’ Ze liet de opzichtige robijn nadrukkelijk flonkeren.

“Een trouwring?” Rens slaagde er niet in de opluchting uit zijn stem te weren. Het werd tijd dat Charlotte voorgoed tot zijn verleden ging behoren. Een nieuw huwelijk zou dat in één klap bewerkstelligen. Zelfs de maandelijkse alimentatie zou hem dan niet meer aan haar hoeven herinneren. En zorgen over de toe-

komst van de kinderen zou hij dan ook niet meer hoeven hebben. Haar kwaadaardige woorden ten spijt kon hij niet geloven dat Charlotte hen in de steek zou laten. Maar mocht dat wel zo zijn, dan waren ze bij hem van harte welkom.

“Een verlovingsring’, snibde Charlotte. “Mijn dierbaar uitgevertje pakt zoiets ernstigs als een huwelijk op fatsoenlijk wijze aan. Een romantisch weekendje in de lichtstad, gevolgd door een behoorlijke verlovingsstijd, die we meteen kunnen gebruiken om de zake-lijke aspecten van onze verbintenis nader te bezien.’

Rens knikte. Precies de aanpak die hij van zijn ex-vrouw kon verwachten. Hij vroeg zich af of die verlovingsstijd een idee van hem was, of van haar.

“Nu?’ vroeg Charlotte scherp. “Ik heb je een of twee vragen gesteld.’

“Wat?’ vroeg Rens afwezig. Hij had Saskia’s tekening naar zich toe getrokken en had zich erin verdiept. Hij zag nu wat Charlotte bedoelde. Die blik die hem aanstaarde was er één vol liefde. Dat Saskia hem op die manier zag kon maar één ding betekenen: zij hield ook van hem.

Tegenover Charlotte deed hij echter of hij niets bijzonders opmerkte.

“Ik zie deze tekening voor het eerst’, zei hij ijszig, “en zoals je ziet verkeert ze in erbarmelijke staat. Ik denk dat je voorbarige conclusies trekt als je aan een huwelijk tussen mij en de maakster denkt.’

Charlotte lachte smalend.

“Heb je de ondertekening gezien meneer Marten Luther Rensenbrink?’ vroeg ze.

Toen Rens nauwkeuriger keek, zag hij hoe Saskia haar portret van hem gesigneerd had: met Saskia Rensenbrink. Rens kon niet verhinderen dat het bloed hem naar het hoofd vloog. Plotse-ling wenste hij Charlotte naar het andere einde van de wereld. Vertrok ze nu maar, dan kon hij de meisjes meenemen voor een ritje in zijn sportwagen, en halsoverkop naar Saskia rijden. Vrij of niet vrij, ze kon hem niet langer een rad voor ogen draaien. Het kostte al zijn zelfbeheersing om het bezoekje van Charlotte

tot een goed einde te brengen. Eindelijk nam ze afscheid. Rens zag dat haar houding volkomen veranderde als ze met de meisjes sprak, wat hem toch opluchtte. Mochten ze bij hun moeder blijven, dan zouden ze ondanks alles de aandacht krijgen die ze verdienden. Was Charlotte tegen hem ook maar zo geweest! Maar deze gedachten hielden haar niet lang bezig. Nadat hij de kinderen wat te drinken had gegeven en hen op hun gemak gesteld had, stelde hij voor een eindje te gaan rijden. Het voorstel werd met gejuich begroet. Even later spoot de sportwagen de garage uit, richting binnenstad.

Toen Saskia zondagavond doodmoe de sleutel in het slot stak, was ze aan het einde van haar latijn. Ze had een ellendig week-einde achter de rug. Bang om alleen thuis te zitten had ze zich van de ene kennis naar de andere gesleept, en was tenslotte bij haar ouders terechtgekomen die haar stemming er al niet beter op hadden gemaakt. "Het wordt toch eens tijd dat je trouwt, kindje. Je wilde haren moeten nu toch eens uitgevallen zijn", had haar moeder zorgelijk opgemerkt. En hoewel ze er niet verder op door was gegaan, had het Saskia's gevoel van verlies des te schrijnender gemaakt. O, ze had er geen enkel bewaar tegen te trouwen! Het enige probleem was dat de man van wie ze hield haar als een eendagsavontuurtje zag, en de woorden waarnaar ze het meest verlangde uitsprak alsof hij uit de krant voorlas. Woorden die hij even makkelijk vergat, waarschijnlijk zelfs makkelijker, dan zinsneden over een staking in de metaalindustrie. De verrassing die haar wachtte had niet groter kunnen zijn. Een aangename geur van brandend hout kwam haar tegemoet. Het hele appartement was in een zacht schijnsel gehuld, en toen ze verder trad lag ze dat dat afkomstig was van ontelbare kaarsen die in alle vertrekken brandden. Het vuur in de open haard knetterde er lustig op los. Op een tafeltje prijkte een fles champagne in een koeler. Saskia had het gevoel alsof ze een verkeerd huis was binnengegaan. Ze had niet eens een koeler! Maar nee, daar hingen haar eigen tekeningen aan de muur. Met een schok herkende ze de tekening van Rens, die ze op straat gegooid en

vertrapt had.

De grootste verrassing moest echter nog komen. Plotseling stond Rens in de deur naar de slaapkamer. Hij droeg een strak zwart corduroy shirt en een zwarte leren broek en zag er onzegbaar sexy uit. Even keek hij haar met ondoorgrondelijk blik aan. Toen was hij in drie stappen bij haar en nam haar in zijn armen.

“Eindelijk”, mompelde hij in haar haar. “Ik dacht dat je nooit zou komen.”

Hoe verwonderd en blij ze ook was, Saskia maakte zich uit zijn knellende greep los om hem aan te kijken.

“Hoe ben je hier binnen gekomen? Wat doe je hier?” bracht ze enigszins ademloos uit.

Rens trok haar mee naar de bank voor het vuur en nam haar op zijn schoot. Aldoor haar springerige lokken strelend begon hij te praten, op een tedere toon die niet bij zijn woorden paste.

“Ik ben hier al sinds vanmiddag. Ik kreeg steeds geen gehoor en nam aan dat je inderdaad de stad uit was, zoals je had gezegd. Daarom maakte ik gebruik van de duplicaatsleutel die ik vorige keer had laten maken --”

“Hoe durf je!” viel Saskia hem in de rede. Maar ze hoorde zelf hoe zwak haar verweer klonk. Onverstoorbaar ging Rens verder: “En maakte het hier gezellig voor als je thuis zou komen. Ik had niets anders te doen, want Charlotte kwam de kinderen onverwacht vanochtend al halen. Ze had naar Parijs willen gaan, maar haar plannen veranderden toen de man van haar geldbeluste dromen haar ten huwelijk vroeg. Ze blijven in de stad wonen, zodat ik de meisjes ook nog af en toe te zien zal krijgen.”

“Fijn voor je”, zei Saskia. Ze dacht eraan hoe ze Charlotte bot geweigerd had voor oppas te spelen. Misschien had ze wat toeschietelijker moeten zijn. “Ze had mij gevraagd voor de kinderen te zorgen”, zei ze.

“Je bood het zelf aan”, zei Rens tot haar verbazing. “Ik wilde je nog daarvoor bedanken.”

Saskia wilde protesteren, maar besloot het er voor het ogenblik maar bij te laten. Rens mocht eens denken dat ze iets tegen zijn dochters had. De enige tegen wie ze iets had was tegen de heb-

zuchtige Charlotte. En tegen haar mededingster Elisabeth. Alsof hij iets bespeurde van haar minder aangename gedachten, hernam Rens haastig:

“Hoe dan ook, het weekeinde in Parijs is voor onbepaalde tijd uitgesteld. Charlotte is niet iemand voor romantiek als dat geen direct zakelijk voordeel oplevert. Maar nu ik binnenkort de loodzware last van het onderhoud van mijn ex-vrouw niet meer om mijn hals zal hebben hangen, ben ik vrij jou te vragen mijn vrouw te worden. Toen dan ook nog Kellerman vanmiddag opbelde...’

Saskia hapte naar adem. Rens’ vrouw worden! Dat liet hij maar even tussen neus en lippen vallen, terwijl het haar hele leven zou veranderen! En niet ten kwade, bedacht ze. Zich onbewust van haar verwarring, was Rens nog steeds aan het woord.

“... met de mededeling dat alles in der minne geschikt kan worden, kon ik mijn gedachten helemaal aan jou wijden. Ik --”

Omdat ze niet wist hoe ze moest reageren, haakte Saskia haastig op het laatste in.

“In der minne geschikt? En al die ontslagen dan?”

Rens wierp een verwonderde blik op haar, maar antwoordde niettemin:

“Het staat alle collega’s vrij om met mij naar de provincie te vertrekken. De juridische afdeling heeft Kellerman ervan weten te overtuigen dat hij machteloos staat. Maar intussen zijn enkele verslaggevers alweer van gedachten veranderd. Het zal allemaal wel meevallen. Het belangrijkste is dat jij en Elisabeth mijn nieuwe ploeg komen versterken.’

Saskia liet dat maar passeren. Ze voelde zich zo prettig in Rens’ armen, dat niets haar scheen te kunnen deren, zelfs niet het feit dat haar geliefde haar naam noemde in één adem met die van haar grootste rivale.

“Dus nu hangt het van jou af”, zei Rens schor. “Hoewel ik je antwoord eigenlijk al kan raden.’ Hij wees naar de beeltenis die ze van hem had gemaakt. “Vooraf de ondertekening gaf me de moed mijn inbrekersscenario uit te voeren.’

Hij stond op en schonk voor hen beiden een glas champagne in.

Intussen bekeek Saskia het portret wat nauwkeuriger. Toen ze zag wat ze gedaan had, kleurde ze tot diep in haar hals. Ze had met zijn naam ondertekend! Wat had haar beziel, waar was ze geweest met haar gedachten!

Maar het had geen zin meer het te ontkennen.

“Ik houd van je”, zei ze eenvoudig. Toen won haar gevoel voor humor het. “En als dat betekent dat ik met je moet trouwen, dan zij het zo. Schijnbaar heeft mijn onderbewuste dat besluit al eerder genomen”, zei ze met een gebaar naar het papier aan de muur.

Rens greep haar zo heftig beet, dat de champagne over haar jurk en in haar décolleté gulpte. Zijn sterke handen groeven zich in haar armen. De blik in zijn ogen liet aan duidelijkheid niets te wensen over. Toen veranderde die; Saskia zag zijn ogen dwalen over haar halfnaakte borst, waarop druppels champagne lagen te glinsteren. Even later volgde zijn mond waar zijn ogen gegaan waren. Saskia gaf zich met een gelukzalige zucht aan zijn liefkozingen over.

Een eeuwigheid later richtte Rens zich op van de plek bij het haardvuur waar ze ineengestremeld lagen.

“O Saskia”, zei hij. “Wat heb je me bang gemaakt. Ik dacht werkelijk dat ik niets voor je betekende. Terwijl jij geen seconde uit mijn gedachten was.”

Maar nu kwam de herinnering aan de afgelopen ongelukkige dagen weer bij Saskia boven.

“Behalve dan toch op de ogenblikken dat je in Elisabeths armen vertroosting zocht”, zei ze.

“Wat!” riep Rens uit. “Wie heeft je dat in hemelsnaam wijsgemaakt?”

“Dat hoefde niemand me wijs te maken”, zei Saskia treurig. “Ik heb het zelf gezien. Met deze twee ogen.”

“Prachtige ogen”, zei Rens, “maar ze zijn niet betrouwbaar. Ik neem aan dat je mij met Elisabeth in een restaurant gezien hebt?”

“Eerst in je auto, daarna in een café. Je had haar hand vast”, zei Saskia somber.

“Wat ben toch onschuldig’, mompelde Rens. Hij scheen plezier te hebben; zijn grijze ogen twinkelden plagend. Maar Saskia kon er de lol niet van inzien. Ze maakte zich uit zijn omarming los.

“Blijf hier, mijn lieveling’, zei Rens. Zijn toon was plotseling veranderd, intenser geworden. “Nu ik je eenmaal heb, kun ik je me nooit meer ontvluchten.’ Hij omvatte stevig haar middel en klemde haar tegen zich aan. Haar naakte borsten werden tegen zijn stevige borstkas gedrukt. “Je hebt een beetje gezien en er veel verkeerde conclusies uit getrokken’, zei hij. “Wat je zag was een man, toekomstig redactiechef bij een veelbelovende krant, die al zijn overtuigingskracht gebruikte om een talentvolle journaliste te bewegen bij hem in dienst te komen. Niet minder, maar ook beslist niet meer.’

“Dus het was een zakengesprek!’ riep Saskia uit. Nu ze erover nadacht had ze inderdaad niet veel gezien. Het was haar levendige fantasie geweest die aan het incident veel meer waarde had toegekend dan het in werkelijkheid verdiende. Als verzachtende omstandigheid kon slechts gelden dat ze zich op dat moment eenzaam en verlaten had gevoeld.

“Natuurlijk was het een zakelijk gesprek. Waar zie je me voor aan? Je denkt toch niet dat ik zó uit jouw bed in dat van een ander stap? En dan nog wel in dat van Elisabeth. Met alle waardering die ik voor haar heb als collega, vind ik haar, laat ik zeggen in sociaal opzicht, iets te weinig kieskeurig. Bovendien is ze mijn type niet. Niemand is mijn type, sinds ik jou ken, behalve jijzelf.’

Hij moest haar sceptische blik hebben opgemerkt, want hij zei: “En denk niet dat het een bevlieging is. Mijn eerste vrouw was een bevlieging, maar daarvan ben ik grondig genezen. Jou heb ik in de gaten gehouden sinds je de eerste keer de redactie op kwam dansen, met die schuwe en tegelijk trotse blik van je.’

Hij kuste haar oogleden, daarna haar mond. Zijn kus werd al- lengs vuriger, en Saskia beantwoordde die met alle hartstocht die in haar was. Eindelijk waren de twijfels verdreven. Ten lange leste besepte ze dat niemand haar ooit Rens’ liefde zou kunnen betwisten, omdat die haar en alleen haar gold.